

தேவ்வலை

மார்க்சியம் - தேசிய இனப் பிரச்சினை-
இன்று கவனத்தில் எடுக்க வேண்டிய
படிப்பினைகள்

அ. மா.

பிரதிகளுக்கு
20. ப. கோதண்டபாணித் தெரு
கும்பகோணம்
612001

நன்கொடைகள், கட்டுரைகள், கடிதங்களுக்கு
31-A, பாரதி நகர்
பாண்டிச்சேரி-8
605 008

1990

1

அக்டோபர்

ஆசிரியர் குழு :
அ. மா .
வேல்சாமி
பொதியவெற்பன்
ரவிக்குமார்

மார்க்சியம் - தேசிய இனப் பிரச்சினை - இன்று கவனத்தில் எடுக்க வேண்டிய படிப்பினைகள்

அ. மா.

தமிழகத்தில் தேசிய இன உணர்வு மறுபடியும் குடு பிடித்திருக்கிறது. தன்னுரிமை மாநாடுகளாகவும், தமிழ் வழிக் கல்வி இயக்கங்களாகவும், தமிழ் வழியில் படித்தோர்க்கே வேலைவாய்ப்பு என்கிற முழக்கங்களாகவும் இது வெளிப்படத் தொடங்கியிருக்கிறது. தமிழ் இன உணர்வு அமைப்புகள் பல தங்களின் உறக்க நிலையிலிருந்து விழித்தெழத் தொடங்கியுள்ளன, மையப் பொதுவுடைமை நீரோட்டத்திலிருந்து பிரிந்து வந்துள்ள இந்திய மார்க்சியப் பொதுவுடைமைக் கட்சி போன்றவை வழக்கமான வர்க்கப் போராட்ட முழக்கங்களைப் பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டு இனவுணர்வு முழக்கங்களைமுன் வைத்து மக்களை அணி திரட்டத் தொடங்கியுள்ளன. பாட்டாளி மக்கள் கட்சி போன்றவை தமிழ்வழிக் கல்வி போன்ற கோரிக்கைகளைத் தங்களின் போராட்டத்திட்டங்களில் ஒன்றாகவே அறிவிக்கத் தொடங்கியுள்ளன. மக்கள் கல்வி இயக்கம் போன்ற சிறிய நுண் அரசியல் இயக்கங்கள் நடத்துகிற தமிழ் வழிக் கல்வி மாநாடுகளுக்கு நூற்றுக்கணக்கில் மாணவர்கள், இளைஞர்கள், வேலை இல்லாத பட்டதாரிகள் திரளுகின்றனர். அதிக அளவில் திரளுவதன்றி இக் கூட்டங்கள் எழுச்சி மிக்கதாய் அமைகின்றன. இந்த எழுச்சி,

- ★ பாராளுமன்றவாதம், ஆட்சிப் பங்கேற்பு, அகில இந்திய நீரோட்டம் ஆகியவற்றில் ஊறிச் சாயம் வெளுத்துப்போன போலித் தமிழினத் தலைமைகளையும், அவர்களது கழகங்களையும்,
- ★ அகண்ட பாரத ஒருமைப்பாடு என்கிற அம்சத்தில் அரசினைக் காட்டிலும் அதிக விசுவாசியாக நடந்து கொள்ளும் மைய நீரோட்டப் பொதுவுடைமைக் கட்சிகளையும் (CPI, CPM),
- ★ சுய நிர்ணய உரிமை என்கிற சரியான முழக்கத்தை முன் வைத்து அதனை மக்கள் சனநாயகப் புரட்சியின் உள் அங்கமாய் முன்னிலைப்படுத்தி வருகிற புரட்சிகர நக்சல்பாரி இயக்கங்களையும்

பின்னுக்குத் தள்ளி அலையென மக்களைத் திரட்டிச் செல்லக்கூடிய வாய்ப்பைப் பெறு முதலாளிய-இந்து சனாதன ஆதிக்கச் சக்திகளின் தமிழ்ப் பிரதிநிதிகளும்கூடக் கண்டு கொண்டுள்ளதன் விளைவே தினமலர், துள்ளக் போன்ற பார்ப்பனத் தமிழ் இதழ்கள் சமீப காலங்களில் எழுப்பி வருகிற எச்சரிக்கை ஓலங்கள். இத்தகைய தமிழ் இன உணர்வு, எழுச்சியின் பின்புலக் காரணங்களை ஆராய்வது இப்போது நமது நோக்கமில்லையெனினும் ஈழப் போராட்டம், அஸ்ஸாம், பஞ்சாப் காஷ்மீர் மக்களின் தேசிய இன எழுச்சி ஆகியவை இந்த எழுச்சிகளுக்கான புறவயத் தேவைகளுடன் இணைந்த பிரதான தூண்டு கோலங்களாக அமைந்துள்ளன என்பதைச் சுட்டிக் காட்டித்தான் ஆக வேண்டும்.

சமச்சீரற்ற வளர்ச்சி, விவசாயிகள் வறுமை மயப்படல், வேலை இல்லாத திண்டாட்டம் ஆகியவற்றிற்குக் காரணமான ஏகாதிபத்தியக் கொள்ளைக்கு மேலும் வழிவகுக்கிற பெரு முதலாளிய வளர்ச்சி அடிப்படையிலான பொருளாதாரக் கொள்கையானது அதன் உடன் விளைவுகளாக,

- ★ கல்வி/மருத்துவம் போன்ற அடிப்படை வசதிகள் புறக்கணிக்கப்படுகிற ராணுவமயமான பொருளாதாரம்,
- ★ அதிகாரங்கள் மையப்படுத்தப்படுதல்,
- ★ மேலும் மேலும் அதிகார வர்க்க மயமாதல்,
- ★ சனநாயக உரிமைகள் மறுக்கப்படுதல்,
- ★ இந்துப் பெருமத உணர்வின் அடிப்படையில் அகில இந்தியத் தேசிய உணர்வைக் கட்டமைத்தல்

ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது. இத்தகைய பொருளாதார/பண்பாட்டுக் கொள்கைகளின் நிலைக்களனாக விளங்குகிற மையப் பட்ட இந்திய அரசிற்கு எதிரான சனரஞ்சகச் சனநாயக எழுச்சி (Popular Democratic upsurge)யானது அஸ்ஸாம், பஞ்சாப், காஷ்மீர் போலவே தமிழகத்திலும் இன உணர்வு எழுச்சி யினூடாக உள்வாங்கப்படுவது கவனிக்கத் தக்கது. மக்கள்விரோத இந்திய மைய அரசிற்கு எதிரான வெகுமக்கள் எழுச்சியை இன்றைய தமிழின உணர்வுக் கருத்தியல் கட்டமைப்பதை வரவேற்கிற அதே நேரத்தில் சுமார் எழுபதாண்டுக் காலமாக இங்கே செயல்பட்டு வருகிற பொதுவுடைமைக் கட்சிகளின் பாட்டாளி வர்க்கக் கருத்தியலுக்குள் இந்தச் சனரஞ்சகச் சனநாயக எழுச்சி உள்வாங்கப்பட இயலாமற் போனமைக்கான காரணங்களை நாம் ஆராய வேண்டியவர்களாகவும் இருக்கிறோம். இந்தச் சிந்தனைகளெல்லாம் இன்று நமக்கு ஏன் தேவை எனில்,

(1) இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிந்திய மூன்றாம் உலக நாட்டு எழுச்சிகளில் பெரும்பான்மையானவை தேசிய வடிவத்தையே பெற்றுள்ளன. கியூபா, அங்கோலா, வியட்நாம், நிகரவா ஆகிய நாடுகளில் எழுந்த சோசலிச எழுச்சிகளும்கூட இதில் அடக்கம். கினியா பிசாவின் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு இயக்கத் தலைவர் அயில்கார் கப்ராஸ் மார்க்சியச் சொல்லாடலுக்குள் செயற்பட்ட தேசியவாதியாகவே வரலாற்றாசிரியர்களால் கணிக்கப்படுகிறார். பூமடினின் தலைமையிலான அல்தீரியாவின் உருவாக்கத்தில் தேசிய உணர்வின் பங்கு பிரதானமாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. 'புகழ்மிக்க சர்வதேசவாதியும் சோசலிசப் போராளியுமான சேகுவாரா, காஸ்ட்ரோவுடன் தலைமை ஏற்று நடத்திய கியூபப் புரட்சி அடிப்படையில் தேசியப் போராட்ட உள்ளடக்கத்தையே பெற்றிருந்தது என்பர். யுகோஸ்லாவியாவின் டிடோவைக்கூடச் சோசலிசவாதி என்பதைக் காட்டிலும் தேசியவாதிஎனச் சொல்வோருண்டு. சேகுவாராவின் பாணியில் கட்டமைக்கப்பட்ட லத்தீன் அமெரிக்கப் புரட்சிகர இயக்கங்கள் அனைத்தும் பின்னாளில் சோசலிச உணர்வுகள் மறைக்கப்படும் அளவிற்குத் தேசிய இன உணர்வுச் சொல்லாடல்களைக் கொண்டிருந்தன. உருகுவேயின் 'துயமாரோ', அர்ஜென்டினாவின் 'மக்கள் புரட்சிப் படை' ஆகியவை இரு எடுத்துக்காட்டுகள். இவை அனைத்தும் முன் வைத்த முழக்கம் : 'தாயகத்தைக் காப்போம்!' உருகுவே, அர்ஜென்டினா, சிலி, பொலிவியா ஆகியவற்றின் புரட்சிகர அமைப்புகளின் 'ஒருங்கிணைப்புக் குழு', தனது புரட்சிகரப் போராட்டத்தில் பொலீவர், சான் மார்ட்டின், ஆர்டிகாஸ் போன்ற தேசிய வீரர்களை

முன்னிலைப் படுத்துவதை முக்கிய நடைமுறையாகக் கொண்டது. இங்கெல்லாம் மக்களைத் திரட்டுவதற்கு வர்க்கச் சொல்லாடலைக் காட்டிலும் தெளிவற்ற தொன்மப் படுத்தப்பட்ட வரலாறு சார்ந்த தேசிய இன உணர்வுக் கருத்தாக்கங்களே பயன்பட்டன. மால்வினாஸ் தீவுகள் அர்ஜென்டினாவால் ஆக்ரமிக்கப்பட்ட போது (1982) அந்த நடவடிக்கையை மேற்கொண்ட இராணுவ சர்வாதிகார அரசைத் தேசிய உணர்வின் அடிப்படையில் அங்குள்ள இடதுசாரிகள் ஆதரிக்கவே செய்தனர். 1967 வரை பெற்ற தோல்விகளின் பின்னணியில் நிகரவாவின் இடதுசாரிகள் தங்கள் இயக்கத்தின் தன்மையையே மாற்றியமைத்துத் தேசிய இன உணர்வு அடிப்படையில் சாண்டிஸ்டாக் களாகத் தங்களை உருமாற்றிக் கொண்டனர். 'தேசிய நாட்டுப் பற்று முன்னணி' (1979) பெயரிலேயே ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் புரட்சியை அவர்கள் நிகழ்த்த வேண்டி இருந்தது. தேசிய முதலாளிகளையும் உள்ளடக்கிய மாவோவின் ஐக்கிய முன்னணித் தந்திரமும், ஸ்டாலின் காலத்தில் பாசிச எதிர்ப்பின்போது மகாபீட்டர், பயங்கர இவான் உள்ளிட்ட பண்டைய தேசிய விரிவாக்க மன்னர்கள் தேசிய வீரர்களாக உயிர்ப்பிக்கப் பட்டதும் கூடத் தேசிய உணர்வைத் தாண்டி மக்கள் எழுச்சியையும் நாட்டுருவாக்கத்தையும் செய்ய இயலாமற் போனதற்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகச் சொல்ல முடியும். ஆக சமீபத்திய வரலாறு முழுமையிலும் தேசிய இன உணர்வும், தேசிய இன எழுச்சியும் பிரதான பங்கு வகித்துள்ளன என்பதோடு, சமயங்களில் சோசலிசக் கருத்தியலைப் பின்னுக்குத் தள்ளி தேசியக் கருத்தியல் முன்னுக்கு வந்துள்ளது என்பதும் கவனிக்கத் தக்கது.

(2) இவ்வாறு தேசிய உணர்வை மையப் படுத்தி மக்கள் எழுச்சிகளை உருவாக்கி

1 கட்டுரைப் போக்கில் பின்னர் இது விரிவாய் விளக்கப்படுகிறது.

விடுதலை பெற்ற நாடுகள் எந்த அளவிற்குச் சனநாயகத் தன்மையுடைய ஏற்றத் தாழ்வுகளற்ற சமூக அமைப்புக்களை நடைமுறையாக்கின? வியட்நாம், கியூபா போன்ற நாடுகள் சோசலிசப் பாதையில் காலடி எடுத்து வைக்க முடிந்ததெனினும்² இந் நாடுகளில் பெரும்பாலானவை சனநாயகமற்ற சர்வாதிகாரங்களாகவும் மோசமான முதலாளிய நாடுகளாகவும் மாறியுள்ளன என்பதே வரலாறு. புகழ்பெற்ற ஆப்ரிக்கப் புரட்சி எழுத்தாளரான பிரான்ஸ் பனான் புரட்சிக்குப் பிந்திய அல்ஜீரியாவைப் பற்றிப் பேச வரும்போது "அனைத்து மக்களின் உள்ளார்ந்த நம்பிக்கைகளின் வெளிப்பாடாக அமைய வேண்டிய தேசிய உணர்வு ஒரு வெற்றுக் குடுவையாகவே இருந்தது" எனக் குறிப்பிட்டார். தேசியம் என்பது தீவிர தேசியம் ஆகவும், தேசிய வெறியாகவும், இறுதியில் இன வெறியாகவும் மாறியது எனக் குறிப்பிட்ட அவர் தேசியம் நம்மை "ஒரு குருட்டுச் சந்திற்கே இட்டுச் செல்லும்" என்றார். பொன்னான எதிர்காலத்தைக் கூட்டாகக் கட்டமைப்பது என்பதற்குப் பதிலாக கடும் ஒடுக்குமுறை, வறுமை, இனக்குழுவாதத்தின் புத்துயிர்ப்பு ஆகியவையே காலனிக்குப் பிந்திய ஆப்பிரிக்க வரலாறாக இருந்தது என்றும் அவர் குறிப்பிட்டார்.³ தான்சானிய நாட்டுச் சிந்தனையாளர் இஸ்ஸா ஷில்கி "சகோதரத்துவம் சமத்துவம் எனக் குட்டி முதலாளிகள் எழுப்பிய தேசிய இன முழக்கங்கள் விடுதலைக்குப்பின் நகரப் பெரு முதலாளிகளின் கருத்தியலையே எதிரொலித்தன" என்றார்.⁴ ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புக் காலத்தில் முற்போக்கான பாத்திரத்தை வகித்த தேசிய இன உணர்வு, விடுதலைக்குப் பின்னர் வர்க்கப் போராட்டங்களை மறுத்தது. அங்கோலா, மொசாம்பிக் போன்றவை இதற்கு எடுத்துக் காட்டுக்கள்.

அமில்கார் கப்ரால் போன்றோர் நம்பியது போல விடுதலைக்குப் பின் குட்டி முதலாளிகள் தங்களை வர்க்க ரீதியாய் அழித்துக் கொண்டு புரட்சிகரமாக மாறவில்லை. மாறாக எதேச்சாதிகாரமும் சர்வாதிகாரமும் புத்துயிர்ப்பு பெற்றன. கினியா பிசா போன்ற நாடுகள் அதிகாரவர்க்க முதலாளிய அரசுகளாக மாறின. தவிரவும் விடுதலைக்குப் பின் இந் நாடுகள் அனைத்தும் புதுக் காலனிகளாகவே மாறின.⁵ சோசலிச நாடுகளாகத் தங்களைச் சொல்லிக் கொண்ட சில நாடுகளும் இவற்றில் அடக்கம். இந் நாடுகளில் மா—லெ தத்துவம் என்பது வெறும் நவீன மயமாக்கலுக்கான கருத்தியலாகவே பயன்பட்டது. காலனிய விடுதலைக்குப் பிந்திய இந்நாடுகள் அனைத்திலும் 'ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு' என்பது பில் வாரன் சொல்வது போலக் கொடுமையான முதலாளியப் பாதைக்கான முடுதிரையாகவே பயன்பட்டது. பொருளாதார ரீதியாகவும் அரசியல் ரீதியாகவும் அவை தங்களை மேலும் மேலும் ஏகாதிபத்தியங்களுக்கு அடிமையாக்கிக் கொண்டன. அர்ஜென்டினா, மெக்சிகோ போன்ற நாடுகளின் தொழிலாளி வர்க்கங்களும் சீர்திருத்தவாதக் தொழிற்சங்கங்களில் தங்களை அடையாளம் காண்பதோடு நிறுத்திக் கொண்டன. உலக அரசியலிலும் முன்றாம் உலக நாடுகள் பனான், மாவோ போன்றோர் எதிர்பார்த்ததுபோலப் புரட்சிகரப் பாத்திரத்தை வகிக்காமல் சீர்திருத்தவாத இயக்கங்களாகவே சீரழிந்தன.⁶ மொத்தத்தில் ஏகாதிபத்தியங்களைச் சார்ந்து புதுக்காலனிய மயமான, சனநாயக உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட, கொடுமையான அரசுகள் வர்க்க மயமான ஏற்றத் தாழ்வு யிக்க, வறுமை நிறைந்த நாடுகளாகவே தேதிய உணர்வை முன் வைத்து 'விடுதலை' தேடிய முன்றாம் உலக நாடுகள் அனைத்தும் மாறின. மொத்தத்தில் ரொனால்டோ மங்க் சொன்னது போல "லத்தீன் அமெரிக்காவில் தேசியம் என்பது சோசலிசப் போராட்டத்திற்கான காரணியாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அதுவே போதுமான காரணியாக இல்லை."⁷

மேற்கண்ட இரு உண்மைகளையும் ஒரு சேரக் கணக்கிலெடுத்துக் கொண்டு பார்க்கும் போது நமக்குச் சில உண்மைகள் தெளிவாகின்றன. சமீப கால நாட்டு விடுதலைப் போராட்டங்களில் தேசிய இன எழுச்சியின் பங்கு முக்கியமானது. இதனைச் சரியாகக் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளாததன் விளை

2. எந்த அளவிற்கு இந்நாடுகள் சோசலிச அமைப்புக்களாக உள்ளன, சனநாயக உரிமைகளை வழங்கியுள்ளன என்கிற விவாதத்தை இப்போது ஒத்திவைப்போம்.
3. Quoted in RONALDO MUNCK, the Difficult Dialogue, OUP, 1986 PP. 110, 111
4. MUNCK, P. 112.
5. புதுக் காலனியம் மற்றும் அரைக் காலனியத்திற்கிடையேயான நுண்மையான வேறுபாடுகள் இக்கட்டுரையில் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை.
6. எ—டு. : கூட்டுச் சேரா நாடுகளின் பாண்டுங் மாநாடு (1955).
7. MUNCK, P.117.

வாகவே இந்த எழுச்சிகள் அனைத்தும் மா-லெ சிந்தனை வழிகாட்டலுடன் நடைபெறவில்லை. ஆனால் தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்த மா-லெ. தத்துவம் வழங்கியுள்ள வளமான சிந்தனைகளையும், ஆய்வுகளையும், விவாதங்களையும் எச்சரிக்கைகளையும் எளிதாகப் புறக்கணித்த நாடுகளால் சனநாயகத்தையோ, சமத்துவத்தையோ, உண்மையான விடுதலையையோ நிலைநாட்டிவிட முடியவில்லை.

கடந்த முப்பதாண்டுகளில் பல ஆப்பிரிக்க, லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகள் எதிர்கொண்ட ஒரு சூழலை இன்று நாம் சந்தித்துக் கொண்டுள்ள நிலையில் இவற்றிலிருந்து நாம் சில படிப்பினைகளை மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இதன் முதற்படியாக நாம் மார்க்ஸ்-எங்கல்ஸில்தொடங்கி ஆப்ச்பாம், டாம்ஸாய்ன், ஜேம்ஸ் ப்ளாட் ஈறான இன்றைய மார்க்சியர் வரை தேசிய இனப் பிரச்சினையை எவ்வாறு அணுகியுள்ளனர் என்கிற மிக நீண்ட வரலாற்றை மிகமிகச் சுருக்கமாகவேணும் காண்பது அவசியம்.

||

இங்கொன்றைக் குறிப்பிடுவது முக்கியம். மார்க்சியர்களிடையே பல நுண்மையான கருத்து வேறுபாடுகள் இருப்பினும் தேசியப் பிரச்சினை குறித்த மார்க்சிய அணுகல்முறை பற்றிய சில பொதுவான அளவுகோல்களில் அவர்களிடையே கருத்தொற்றுமைகளும் உண்டு. அயர்லாந்து பிரச்சினை பற்றிய மார்க்ஸ்-எங்கல்ஸின் கருத்துரை, தேசம் பற்றிய ஸ்டாலினது புகழ்பெற்ற வரையறை, தேசிய இனங்களின் சுய நிர்ணய உரிமை பற்றிய லெனினியக் கோட்பாடு, தேசிய உணர்வை முதலாளியச் சந்தையோடு இணைத்துப் பார்த்தல் ஆகியவற்றை இதன் பிரதான அம்சங்களாகக் கொள்ளலாம். மற்றெல்லா அம்சங்களிலும் மிகக் கடுமையாக ஸ்டாலினை விமர்சிப்பவர்களுக்கூட அவரது தேசம் பற்றிய வரையறையை ஏற்றுக் கொள்வதையும், ஈழ மக்கள் மற்றும் இந்தியக்கூட்டரசிலுள்ள தேசிய இனங்களின் சுய நிர்ணய உரிமைகளை மறுக்கிற மைய நீரோட்டப் பொதுவுடைமைக் கட்சிகளும் கூட லெனினின் சுய நிர்ணயக் உரிமைக் கோட்பாட்டை மறுக்காமல் மழுப்புவதையும் நாம் எதார்த்தமாய்க் காண்கிறோம். எல்லோருமே மார்க்ஸ்-எங்கல்ஸ், லெனின், ஸ்டாலின் ஆகியோரிடமிருந்து விளாவாரியாக மேற்கோள்களை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு தங்கள் தங்களின் நேரெதிரான நிலைப்பாடுகளை நியாயப்படுத்த முயற்சிப்பதையும் காண முடியும். தேசிய இனப் பிரச்சினையின் அடிப்படையில் இன்றைய தமிழ் மார்க்சியர்களை மூன்று பிரிவுகளாக வகைப்படுத்திவிட முடியும். அவை :

அ) லெனினின் சுய நிர்ணய உரிமைக் கோட்பாடு காலனிய விடுதலைப் போராட்டக் காலத்திற்கே பொருந்தும். இன்றைய தேசிய இனங்களின் எழுச்சிகள் என்பன தொழிலாளி வர்க்கத்தைப் பிளவுபடுத்தும் வெறும் பிரிவினை வாதமே. இன்றைய நிலையில் அகில இந்திய ஒருமைப்பாட்டை உயர்த்திப் பிடிப்பதும் பிரிவினைச் சக்திகளைத் தனிமைப்படுத்தி ஒடுக்கும் அரசு நடவடிக்கைகளை ஆதரிப்பதுமே சரியான மார்க்சிய நிலைப்பாடாக இருக்க முடியும். இது மைய நீரோட்டப் பொதுவுடைமைக் கட்சிகளின் (CPI), (CPM) பார்வை. இவர்களால் முன்னிலைப்படுத்தப்படும் அமலேந்துகுரா போன்ற ஆய்வாளர்கள் இங்கே “அகில இந்தியத் தேசியம்” ஒன்று உருவாகி வருகிறது என்றும் நம்புகிறார்கள்.⁸ இன்றைய தேசிய இன எழுச்சி அலையில் இக்கட்சியினர் தங்கள் வேர்களை இழந்து ஒதுங்குவது கண்கூடு.

ஆ) இந்தியா என்பது தேசிய இனங்களின் சிறைக்கூடம். சுய நிர்ணய உரிமை என்பது இன்றைய இந்தியச் சூழலுக்குப் பொருத்தமானதே. எனினும் பிரிவினை வாதத்தை நாம் ஆதரிக்க முடியாது. மக்கள் சனநாயகப் புரட்சிக்கு உள்ளடங்கியதே சுய நிர்ணய உரிமைப் போராட்டம். இது நக்சல்பாரிப் பாரம்பரியத்தில் வருகிற புரட்சிகரக் குழுக்களின் பார்வை. மக்கள் சனநாயகப் புரட்சியை முன்வைக்காது தமிழின உணர்வு பற்றிப்

⁸ Amalendu Guha, The Indian National Question A conceptual frame, EPW; July 3, 82.

Amalendu Guha, Pan Indian and Regional in a Historical Perspective, Social Scientist, Feb. 84.

இன்றைய சூழலில் லெனினது சுயநிர்ணய உரிமைக் கோட்பாட்டைக் காட்டிலும் அதை மறுத்த ரோசா லக்சம்பர்க்கின் கருத்தே ஏற்புடையது என்கிறார் குரா.

பேசுகிற சக்திகளை இவர்கள் பிரிவினைவாத சக்திகளாகவே பார்த்து ஒதுக்குவது என்பதைச் சனநாயகச் சனநாயக எழுச்சிகளைப் பாட்டாளி வர்க்கக் கருத்தியலுக்குள் ஒருங்கிணைக்க முடியாமல் தனிமைப்படுத்திப் போக்கின் ஓரங்கமாகவே நாம் பார்க்க முடிகிறது.

இ) வர்க்க அரசியலாக அறியப்பட்டவற்றைச் சற்றே பின்னுக்குத் தள்ளி விட்டுத் தன்னுரிமை மற்றும் தமிழுணர்வு முழுக்கங்களை முன்னுக்கு வைத்து இதர தமிழ்த் தேசிய இன எழுச்சிச் சக்திகளுடன் தங்களை இணைத்துக் கொள்பவர்கள். திரு. பெ. மணியரசன் தலைமையிலான இந்திய மார்க்சியப் பொதுவுடைமைக் கட்சியை இதற்கு எடுத்துக் காட்டாய்க் கூறமுடியும். நாம் மேலே குறிப்பிட்ட தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்தான மார்க்சியக் கருத்தாக்கங்களாக அறியப்பட்டவற்றைப் பெரும்பாலும் ஏற்றுக்கொள்ளும் இவர்கள் நடைமுறையில், தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்த மார்க்சியர்களின் வறட்டுப் பொருளாதார வாதத்திற்கு நேரெதிராகத் தேசிய இனப் பிரச்சினையின் அடிப்படையிலான பண்பாட்டு முதன்மை வாதத்திலும் பொருள் முதலிய மற்றபார்வையிலும் இவற்றினடிப்படையிலான முழுக்கங்களிலும் விழுக்கிற வாய்ப்பை இனங்காண முடிகிறது.⁹

இன்றைய தேசிய இன எழுச்சிகளைச் சுய நிர்ணய உரிமைக்கான போராட்டங்களாகக் கண்டு ஆதரிப்போரும் பிரிவினைவாதமாகக் கண்டு ஒதுக்குவோரும் மார்க்சியச் சிந்தனைச் செல்வங்களிலிருந்தே மேற்கோள்களைக் காட்டுவதிலிருந்து ஒன்று தெளிவாகிறது. வேறுபட்ட பல்வேறு சூழல்களிலும் விவாதங்களிலும் சொல்லப்பட்ட கருத்துக்களை வாய்ப்பாடுகளாகத் தூக்கிப் பிடிப்பதைக் காட்டிலும் சரியான மார்க்சிய நடைமுறையாகிய தூலமான சூழல்களுக்கான தூலமான ஆய்வை மேற்கொள்வதே சரியாக இருக்க முடியும். அத்தகைய ஆய்விற் குப் பொருத்தமான ஒரு மார்க்சிய அணுகல் முறையைத் தேர்வு செய்வதற்கு இந்த விவாதங்களையும் இந்தக் கருத்துக்கள் பேசப்பட்ட சூழல்களையும் தேசிய இனப் பிரச்சினை தொடர்பாக மார்க்சிய ஆசான்கள் இதர சூழல்களில் முன் வைத்த இதரக் கருத்துக்களையும் நாம் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது.

மாறாக ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு சமூகப் பொருளாதார வளர்ச்சியையே தேச உருவாக்கத்தின் முன் தேவையாக அவர்கள் கருதினர். சிறிய நாடுகளைக் காட்டிலும் பெரிய நாடுகளைத் தேசமாய்ப்பாவிப்பதில் முன்னுரிமை காட்டினர். போலந்து மற்றும் அங்கேரி மக்களின் தேசிய இயக்கங்களை ஆதரித்த மார்க்ஸ்-எங்கல்ஸ், செக்குகள் (Czechs) மற்றும் தென் ஸ்லாவியர்களின் தேசிய இயக்கங்களை எதிர்த்ததை ஸ்டாலினும்¹⁰ மற்றவர்களும் அடிக்கடி சுட்டிக் காட்டுவது வழக்கம். ஒட்டு மொத்தமாய்ப் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியின் நல நோக்கில் நின்று தேசிய இனப் பிரச்சினையை அணுகியதன் விளைவே இது என்று குறிப்பிடுவதும் வழக்கம். இது உண்மைதானெனினும் போலந்து மற்றும் அங்கேரி மக்களைப் 'புரட்சிகர மக்கள்' எனவும் செக்குகளையும் தென் ஸ்லாவியர்களையும் 'பிற்போக்கான மக்கள்' எனவும் மா-ஓ குறிப்பிடுவதற்குப் பின்னணியாக வேறொரு பார்வை அவர்களிடம் இருந்ததைச் சுட்டிக் காட்டித்தான் ஆக வேண்டும். ஹெகலைத் 'தலைகீழாக மாற்றிப் போட்டு' அதனிலிருந்து விடுபட்டு வந்தவர்தான் மார்க்ஸ் எனினும் ஹெகலியக் கூறுகள் அவரிடம் தொடக்கக் காலத்தில் முற்றிலும் விலகாமல் இருந்ததை இன்று அல்துஸ்ஸர் போன்ற அறிஞர்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். அரசுகள் தேசங்கள் முதலியன 'உலக மனத்தின் கருத்து' வளர்ச்சிப் போக்கில் தோன்றுகிற இடைப்பட்ட நிலைகளே என்றும் அத்தகைய வளர்ச்சி நிலைகளை அவர்கள் காலத்தில் எய்தியிருந்த நாடுகளை 'வரலாற்று வாய்மையடைய தேசங்கள் (historic nations)'' எனவும் அத்தகையவளர்ச்சி எல்லையை எய்தாதவற்றை 'வரலாற்று வாய்மையற்ற தேசங்கள் (Non-historic nations)'' எனவும் ஹெகல் பிரித்ததை யொட்டி மார்க்ஸ்-எங்கல்ஸும் ஜெர்மனி, போலந்து, அங்கேரி, இத்தாலி போன்றவற்றை 'மாபெரும் வரலாற்று நாடுகள்' எனவும் தென் ஸ்லாவியர்கள், செக்குகள், ஸ்லோவாக்குகள், செர்யன்கள், குரோட்கள் ஆகியோரை வரலாற்றற்றவர்கள் எனவும் வகைப்படுத்தினர்.¹¹ இத்தகைய வகைப்படுத்தலுக்கு முதலாளிய வளர்ச்சியை ஒரு அளவுகோலாகவும் அவர் மேற்கொண்டார். இந்த அடிப்படையில் ஃப்ளாண்டர்ஸ், லோரேன் அல்சேஸ் ஆகியவற்றைப் பிரான்ஸ்கைப்பற்றியதையும் ஸ்கொட்லாந்துகைச் செர்மனிகைப்பற்றியதையும் காட்டு மிராண்டித் தனத்திற்கெதிரான 'நாகரிகத்தின் உரிமை'' என மார்க்ஸ் கூறினார்!¹² இவ்வாறு தேசங்களின் சுய நிர்ணய உரிமை என்பது தேசங்களை அடிமைப் படுத்துவதற்கான 'நாகரிகத்தின் உரிமை' யாகத் தலைகீழானது. இது பிற்காலத்தில் தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்த மார்க்சியக் கருத்தாக்கம் உருவாவதில், குறிப்பாகத் தேசிய இன உணர்வை முதலாளியத்துடன் இணைத்துப் பார்க்கும் கருத்துருவாக்கத்தில் மிகுந்த செல்வாக்கு வகித்ததை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.

இந்த நோக்கிலேயே 1845 : 47 இல் அமெரிக்கா மெக்சிகோவை ஆக்ரமித்ததையும்,¹³ பிரான்ஸ் அல்ஜீரியாவை விழுங்கியதை எங்கல்ஸ் ஆதரித்ததையும்¹⁴ நாம் பார்க்க வேண்டும். லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளின் விடுதலை வீரனாகிய சைமன் பொலிவரைப் பற்றிய 'அதிகார வெறியன்' என்கிற கருத்துப்பட்ட மார்க்சின் விமரிசனம் உண்மையான போதும் அதன் பின்னணி இதுதான்.¹⁵ இந்தியாவைப்பற்றிய அவரது எழுத்துக்களின் அடிப்படையில் அவர் ஏகாதிபத்தியம் உருவாக்கிய மாற்றங்களை வரவேற்றாரா இல்லையா என்பது குறித்த ஒரு மயக்கம் வெளிப்படுவதும்கூட இந்தப் பின்னணியில்தான்.

தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்த மார்க்ஸ், எங்கல்ஸின் சிந்தனைப் போக்கில் ஒரு வரவேற்கத் தக்கத் திருப்பமாய் அயர்லாந்து பிரச்சினையைக் குறிப்பிடுவது வழக்கம். இதனை 'ஜரிஷ் திருப்பம்' என்பர். 'இங்கிலாந்திலிருந்து அயர்லாந்து பிரிவதைச் சாத்தியமில்லை என முன்பு நினைத்தேன். எனினும் அது தவிர்க்க முடியாதது என்றும், பிரிவினைக்குப் பிறகு அவை ஒரு கூட்டாட்சியை அமைக்கலாம் என்றும் இப்போது நான் நினைக்கிறேன்.'¹⁶ என்றும் 'இன்னொரு நாட்டை ஒடுக்குகிற எந்த நாடும் தனது விலங்குகளைத் தானே சூட்டிக் கொள்கிறது'¹⁷ என்றும் தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்த தனது புகழ்பெற்ற கருத்தாக்கங்களை மார்க்ஸ் முன் வைத்தது இப்போதுதான் (1867). முதல் பொதுவுடைமை அகிலத்தின் பொதுக்குழுவில் பிரித்தானியக்

- 10 J. V. Stalin, Foundations of Leninism, N.B.A., P. 80.
- 11 MARX & ENGLS, Collected works, Progress Publishers, 1975 Vol 8, PP. 234, 356.
- 12 M & E, CW, Vol 7, P. 423.
- 13 M & E, CW, Vol 8, P. 365.
- 14 MUNCK, P. 14.
- 15 M & E, CW, Vol 18, PP. 514, 515.
- 16 M & E, Ireland & Irish Question, Progress Publishers, 1971, P. 143.
- 17 Ibid, P. 163.

இந்த நோக்கில் நாம் மேற் குறிப்பிட்ட இந்த நெடிய சிந்தனை வரலாற்றின் பிரதானமான அம்சங்களைப் பார்ப்போம்.

III

மார்க்ஸ்-எங்கல்ஸ்

பேராசான்கள் இருவரும் தங்கள் வாழ்நாளில் 'தேசம்' என்பதற்கு எந்த ஒரு வரையறையையும் வழங்கும் முயற்சியில் இறங்கியதில்லை. மேலும் பொதுமொழி, பாரம்பரியங்கள், புனியியல் மற்றும் வரலாற்று ஒருமை ஆகியவற்றைத் தேசத்தின் அவசியமான பண்புகளாக அவர்கள் எங்கும் குறிப்பிடவில்லை.

9. சென்ற ஆகஸ்டு 11, 1990 அன்று திண்டிவனத்தில் நடைபெற்ற மக்கள் கல்வி இயக்கத்தின் 'தமிழ் வழிக் கல்வி மாநாட்டில் கலந்துகொண்டு பேசிய திரு மணியரசன் 'மொழி என்பது வெறும் கருத்துப் பரிமாற்றக் கருவியே என்கிற வறட்டுச் சனாதன மார்க்சியப் பார்வையை மறுத்து 'மொழி என்பது ஒரு கலாச்சார இனத்தின் ஆன்மா'' என்கிற கருத்து படப் பேசியது குறிப்பிடத்தக்கது. வறட்டுப் பொருளியல் பார்வைக்கு எதிரான பண்பாட்டு முதன்மை வாதமும் ஆபத்தானதே. 'மொழி என்பதை வர்க்கப் போராட்டத்தின் களன்களில் ஒன்றாகப் பார்ப்பதே சரியாக இருக்க முடியும். இதனைப் பிரிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் விளக்கமாய்ப் பார்ப்போம். மேலும் தொழிலாளர் போராட்டங்களின் போது 'பாடுபடும் தொழிலாளிக்கு இனமில்லை மொழியில்லை' எனமுடிக்கம் வைக்கப் படுவதைக் கேலி செய்து மணியரசன் தொழிலாளிக்கு இனமும் மொழியும் எப்படி இல்லாமல் போகும் என்றார்.

போராட்டங்களில் முன் வைக்கப்படும் இன்னொரு முழுக்கமாகிய “பாடுபடும் தொழிலாளிக் குச் சாதியில்லை மதமில்லை” என்கிற முழுக்கத்தைக் குறித்து அவர் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ராசராசன், ராசேந்திரன் போன்ற மாமன்னர்களின் காலங்களை நாம் விமரிசனம் செய்த போதும் அவர்களது வீரப் பாரம்பரியத்தை உரிமை கொண்டாட வேண்டும் என்கிற கருத்துப்பட அவர் பேசியது குறிப்பிடத்தக்கது.

குழுவின கீழ் அயர்லாந்து பிரிவைக் கொண்டு வந்தால் போதும் என்ற கருத்தை ஆங்கிலப் பிரதிநிதிகள் முன் வைத்தபோது அதனை எங்கல்ஸ் எதிர்த்தார். அயர்லாந்து போன்ற ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் பிரதிநிதிகள் சமமாக நடத்தப்பட வேண்டியதைச் சுட்டிக்காட்டிய எங்கல்ஸ், 18 1882இல் காவுட்ஸ்கிக்கு எழுதிய கடிதம் ஒன்றில், “அயர்லாந்து மற்றும் போலந்து மக்கள் சர்வதேசவாதியாக இருப்பதற்கு முன்னால் தேசியவாதியாக இருப்பதற்கான உரிமை மட்டுமல்ல, கடமையும் கொண்டிருக்கிறார்கள்” எனவும் குறிப்பிட்டார்.¹⁸ ஒடுக்கப்பட்ட போலந்து மக்கள் தங்களின் “ஒடுக்குமுறைக்கெதிரான தொடர்ச்சியான வீரஞ்செறிந்த போராட்டத்தின் மூலம் தேசியச் சுயாட்சிக்கும், சுயநிர்ணய உரிமைக்குமான தங்களின் வரலாற்று உரிமையை நிறுவியுள்ளனர். எனவே உலகத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கம் இதனை ஆதரிக்க வேண்டும்” எனவும் மார்க்ஸ் குறிப்பிட்டார்.²⁰ “அயர்லாந்தின் நிலப் பிரச்சினை என்பது வெறும் பொருளாதாரப் பிரச்சினை அல்ல; அது ஒரு தேசிய இனப் பிரச்சினையும்கூட” என மார்க்ஸ் கூறிய போது தேசிய இனப் பிரச்சினைக்கும் வர்க்கப் பிரச்சினைக்குமான தொடர்பையும் அவர் வலியுறுத்தினார்.²¹ தனிரவும் “அயர்லாந்தின் தேசிய விடுதலை என்பது வெறும் பொருளாதாரப் பிரச்சினை அல்லது மனிதாபிமானப் பிரச்சினை அல்ல. இங்கிலாந்தின் சமூக விடுதலைக்கே அயர்லாந்தின் விடுதலை முன் நிபந்தனையாகிறது” என மார்க்ஸ் கூறிய போது²² அயர்லாந்துத் தேசிய இனப் பிரச்சினையை அய்ரோப்பியப் புரட்சியோடு அவர் இணைத்துப் பார்த்ததும் புரிகிறது.

பொதுவுடைமை அறிக்கையில் மார்க்ஸ்-எங்கல்ஸ், பாட்டாளிகளின் சர்வதேச உணர்வு பற்றியும் பாட்டாளிகளுக்கு நாடு இல்லை என்றும் உற்பத்தி சர்வதேசமமாகிக் கொண்டு போவதன் விளைவாகத் தேசங்களுக்கிடையே யான வேறுபாடுகள் படிப்படியாகக் குறைந்து போகின்றன எனக் குறிப்பிட்டுள்ளதும் இங்கு நினைவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டிய ஒன்றாகும். எனினும் அதே பகுதியில் அரசியல் முதன்மையைப் பெறும் முயற்சியில் தொழிலாளி வர்க்கம் தேசத்தின் தலைமை வர்க்கமாக இருக்க வேண்டும் எனவும் தேசமாக அது தன்னை உருவமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் எனவும் இந்த அம்சத்தில் அது தேசியத் தன்மையுடையதாக இருக்க வேண்டும் எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளதும் சிந்தனைக்குரியதாகும். அறிக்கையின் முதல் செர்மானியப் பதிப்பில் தொழிலாளி வர்க்கத்தைத் “தேசியவர்க்கம்” என்றே மார்க்ஸ் குறிப்பிட்டுள்ளார் எனவும் தெரிகிறது.²³

ஒட்டு மொத்தமாய்ப் பார்க்கும் போது பேராசான்கள் இருவரும் சுயநிர்ணய உரிமை என்கிற கோட்பாட்டிற்கு ஆதரவாக இருந்தார்கள் இல்லையா என்கிற கேள்விக்கு ‘ஆம்’ ‘இல்லை’ என்கிற வடிவில் பதில் சொல்வது வறட்டு வாதத்திற்கே இட்டுச் செல்லும் என்பது விளங்குகிறது. ஜார்ஸ் ஹாப்ட் சொல்வது போல²⁴ அயர்லாந்து பிரச்சினையில் ஒடுக்கும் தேசம்/ஒடுக்கப்படும் தேசம் ஆகியவற்றிற்கிடையேயான உறவுகளின் அடிப்படையில் ஒரு

தீர்மானகரமான கோட்பாட்டு முடிவை மார்க்ஸ்-எங்கல்ஸ் வந்தடைந்த போதிலும் இதனை அவர்கள் பொதுமைப் படுத்த விரும்பாததும் புரட்சி பற்றிய கோட்பாட்டுருவாக்கத்தில் தேசிய உணர்வை நிபந்தனையின்றி ஒருங்கிணைக்காததும் கவனிக்கத்தக்கன. மொத்தத்தில், தேசங்களை ‘வரலாற்று ரீதியானவை’ ‘வரலாற்று ரீதியற்றவை’ எனப் பிரிப்பதில் ஹெகலியத் தாக்கம் தென்பட்ட போதிலும்—

தேசியப் பிரச்சினையின் அரசியல் முக்கியத்துவத்தைச் சற்றே பின்னுக்குத் தள்ளி, ‘தேசம்’ என்பதை முதலாளியப் பொருளாதார எழுச்சியோடு இணைத்துப் பார்க்கிற அம்சத்தில் பொருளாதார வாதத் தன்மைக்குக் காரணமாக இருந்த போதிலும்—

தேசிய உருவாக்கத்திற்குப் பிரான்சை ஒரு மாதிரியாகக் கொண்டு தேசத்தையும் தேச அரசையும் ஒன்றாக்கிப் பார்த்தத்தில் சிறிது ஐரோப்பிய மையவாதம் (Eurocentric) தலை காட்டிய போதிலும்—

தேசிய இனப்பிரச்சினையை அதற்குரிய தனித்துவமான முக்கியத்துவத்துடன் அணுகாமல் சர்வதேசப் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியின் நோக்கிலேயே அதனை அணுகியிருந்த போதிலும்—

- 18 M&E, Ireland and Irish Qn., P.303
- 19 Ibid, P.832
- 20 MUNCK, P.16
- 21 M&E, Ireland and Irish Qn., P.281
- 22 Ibid, P.294
- 23 MUNCK, P.24
24. MUNCK, p. 18

அவர்களுக்குப் பிந்திய வரலாற்றுச் சூழலில் தேசங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை என்கிற கோட்பாடு முன்னுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு ஏற்கப்பட வேண்டியதற்கான ஊற்றுக் கண்களையும் மூலாதாரங்களையும் மார்க்ஸ்-எங்கல்ஸில் நம்மால் பார்க்க முடிகிறது.

ஆட்டோ பாயர், கார்ல் ரென்னர், ஜேம்ஸ் கன்னோலி

இரண்டாம் அகிலத்தின் தொடக்கக் கட்டத்தில் தேசிய இனப்பிரச்சினை என்பது பலதேசிய இன நாடுகளுக்குள் இன ஒடுக்கு முறை மற்றும் அதிலிருந்து விடுதலை என்கிற அடிப்படையிலேயே இருந்தது. லெனின்தான் தேசிய இனப்பிரச்சினை என்பதைக் காலனிய விடுதலை என்கிற கட்டத்திற்கு உயர்த்தியவர். இரண்டாம் அகிலத்தின் பிரதான புள்ளியாகிய காவுட்ஸ்கி, சுயநிர்ணய உரிமை என்கிற கோட்பாட்டை வந்தடையாத போதிலும் ஆஸ்திரிய-ஸ்லாவிசுகளை வரலாற்றுத் தகைமையற்றவர்கள் என வகைப்படுத்தியதை எதிர்த்தே வந்தார். தேசிய இனப்பிரச்சினையை வெறும் பொருளாதாரப் பிரச்சினையாகப் பார்க்காமல் அதில் பண்பாட்டு அம்சங்களுக்குரிய முக்கியத்துவத்தை முதன் முதலில் வலியுறுத்தியவர்களில் காவுட்ஸ்கி ஒருவர். காவுட்ஸ்கியின் கருத்துக்களால் உந்தப்பட்டு உருவான ப்ரன் திட்டம் (Brunn programme-1899) தேசங்களின் சனநாயகக் கூட்டமைப்பாக ஆஸ்திரியா உருவாக்கப்பட வேண்டும் என முன்மொழிந்தது. கூட்டமைப்பில் அடங்குகிற எந்த ஒரு தேசிய இனத்திற்கும் முன்னுரிமை அளிப்பதை எதிர்த்தது.

எனினும் ஏகாதிபத்தியக் கால கட்டத்தில் அய்ரோப்பிய தேசிய அரசுகள் மூன்றாம் உலக நாடுகளைக் காலனிகளாக்கி அரசியல்/பண்பாட்டு ஒடுக்குமுறைக்கும், பொருளாதாரச் சுரண்டலுக்கும் ஆளாக்கியபோது அவற்றின் விடுதலைப் போராட்டங்களை ஆதரிக்க இரண்டாம் அகிலப் பொதுவுடைமைத் தலைவர்கள் முன்வரவில்லை. எடுவார்ட் பெர்ன்ஸ்டைன் போன்றோர் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் போராட்டங்கள் எல்லாவற்றையும் ஆதரித்துவிட முடியாது என்றனர். டட்ச் நாட்டுச் சமூகச் சனநாயகவாதியாகிய வான் கோல் காலனியத்தை ஆதரித்துப் பேசினான் ஒரு சமூக ஏகாதிபத்தியவாதியான வெனிப்படையாகக் காட்டிக் கொண்டார். லெனினால் ஏகாதிபத்தியப் போராக வரையறுக்கப்பட்ட முதல் உலகப் போரில் அய்ரோப்பிய நாடுகளின் பொதுவுடைமைக் கட்சித் தலைவர்கள் அனைவரும் 'தேசப் பாதுகாப்பு' என்ற பெயரில் தத்தம் நாட்டு ஆக்ரமிப்புப் போரை ஆதரிக்கத் தொடங்கியதோடு இரண்டாம் அகிலம் சிதைந்தது. லெனின் மட்டுமே இந்தப் போரை ஒரு தேசிய விடுதலைப் போராட்டமாகக் கருத முடியாது எனத் தொடர்ந்து வற்புறுத்தியவர். இந்தக் கால கட்டத்தில் தேசிய இனப்பிரச்சினை குறித்த மார்க்சியச் சிந்தனைக்கு வளம் சேர்த்தவர்களாக ஆட்டோ பாயர், கார்ல் ரென்னர் போன்ற ஆஸ்திரிய மார்க்சியர்களைச் சொல்லலாம். தேசிய இனப்பிரச்சினை குறித்த ஆஸ்திரிய-மார்க்சியச் சிந்தனைக்கு எதிராகவே ஸ்டாலினின் புகழ்பெற்ற கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டன என்பதும் லெனின், பாயரின் கருத்துக்களைக் கடுமையாக விமரிசித்துள்ளார் என்பதும் இங்கேக் குறிப்பிடத்தக்கன.

தேசிய இனப் பிரச்சினையில் பண்பாடு, பாரம்பரியம் ஆகியவற்றின் முக்கிய பங்கை வலியுறுத்தியதில் பாயர், ரென்னர் ஆகியோரின் பங்கு பிரதானமானது. பாயரை விமரிசித்தே ஸ்டாலினின் தேசம் பற்றிய வரையறை உருவாக்கப்பட்ட போதும் அதற்கு முன்னோடியாக, "ஒரு பொது வரலாற்று நியதி (destiny) யால் கட்டுப்பட்ட மனிதர்களின் இணைவு ஒரு குறிப்பிட்ட பண்புநலன் வாய்ந்த சமூகமாக மலர்வதே தேசம்" என்கிற பாயரின் வரையறைதான் அமைந்தது என்பார்.²⁵ ஆக, மார்க்சியச் சொல்லாடலுக்குள் தேசியப் பிரச்சினையின் "ஒப்பீட்டு ரீதியான சுயேச்சைத் தன்மையை" உள்ளடக்கியதில் பாயரின் பங்கு முக்கியமானது. தவிரவும் வரலாற்றுத் தகையமற்ற நாடுகளின் எழுச்சிப்பற்றியும் மிக விரிவாக எழுதி அத்தகைய நோக்கில் தேசியப் பிரச்சினையைப் பார்ப்பது தவறு என முற்றுப்புள்ளி வைத்ததிலும் பாயரின் பங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இறுதியாக, "தேசிய வெறுப்பு என்பது வர்க்க வெறுப்பின் மாற்று வடிவமே" என்கிற கருத்தை முதன்முதலில் வலியுறுத்தியதும் பாயரேயாகும்.

லெனினாலும் ஸ்டாலினாலும் எதிர்க்கப்பட்ட பாயரின் "தேசியப் பண்பாட்டுச் சுயாட்சி" என்கிற கோட்பாட்டைப் பற்றியும் சொல்லியாக வேண்டும். ஒரு கூட்டரசிலுள்ள பல்வேறு தேசிய இனங்கள் நாட்டெல்லை (territory) அடிப்படையில் சுய நிர்ணய உரிமை கோராமல் தங்கள் தங்களின் பண்பாட்டையும் மொழிச் சுதந்திரத்தையும் பேணும் வகையில் பண்பாட்டு ரீதியான சுயாட்சி பெற வேண்டும் என்கிற கோட்பாடு பாயர்-ரென்னரால் முன் வைக்கப்பட்டது. தனித்தனிப் பள்ளிக் கூடங்களும், பொதுவுடைமைக் கட்சிகளும் கூட இத்தகைய சுயாட்சித் தன்மையுடன் கட்டமைக்கப்பட வேண்டும் என்கிற கருத்தும் அவர்களால் முன்வைக்கப்பட்டது. நாட்டெல்லை அடிப்படையில் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தைச் சுட்டிக்காட்ட இயலாத ரசிய யூதர்கள் ('பண்ட' கட்சியினர்) போன்றோர் இந்தப் 'பண்பாட்டுச் சுயாட்சி'க் கோரிக்கையை

ஆதரித்ததில் வியப்பில்லை. ரசியப் பொதுவுடைமைக் கட்சிக்குள் 'பண்ட'கள் தங்கள் பண்பாட்டு ரீதியான சுயாட்சியுடன் இயங்க வேண்டுமென்று கோரிக்கை வைத்தனர். ஜார் அரசை எதிர்த்து இராணுவப் பாணியிலான மையப்படுத்தப்பட்ட கட்சி அமைப்பை வலியுறுத்தி வந்த லெனின்/ஸ்டாலின் ஆகியோர் இதனைக் கடுமையாக எதிர்த்ததில் வியப்பில்லை. கட்சியமைப்பில் கூட்டாட்சி (federalism) என்பது சாத்தியமேயில்லை எனவும் பண்பாட்டுச் சுயாட்சி என்பது கடைசியில் மையப்படுத்தப்பட்ட கட்சியின் சிதைவிற்கே இட்டுச் செல்லும் என்றும் கடுமையாகக் கண்டித்தார் ஸ்டாலின்.²⁶ தவிரவும் தேசங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை என்கிற லெனினியக் கோட்பாடு பாயருடையதைக் காட்டிலும் சனநாயகத் தன்மையுடையதாக இருந்ததாலும், வரலாற்றுப் பொருள்முதலிய நோக்கிலும், ரசிய எதார்த்தத்தின் அடிப்படையிலும் புரட்சிகரமானதாக இருந்ததாலும் பாயரின் பண்பாட்டுச் சுயாட்சி கோட்பாடு காலவெள்ளத்தில் ஒதுக்கப்படுதலைத் தவிர்க்க இயலாததாகியது. பண்பாட்டு அம்சங்களைப் புறக்கணிக்கிற வறட்டுப் பொருளாதார வாத்திற்கெதிரான நிலைப்பாடுகள் நேரெதிரான பண்பாட்டு முதன்மை வாதத்திற்கு இட்டுச் சென்று விட முடியும் என்பதற்குப் பாயர் ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டு. 1917 வாக்கில் பாயரே, லெனினியச் சுயநிர்ணய உரிமைக் கோட்பாட்டை ஏற்றுக் கொண்டார் எனவும் தெரிகிறது.²⁷

லெனினால் ஆதரிக்கப்பட்ட 'ஈஸ்டர் எழுச்சியை' (1916) முன்னின்று நடத்தியவர் அயர்லாந்து விடுதலைப் போராளியும் சோசலிஸ்டுமான ஜேம்ஸ் கன்னோலி. தேசிய விடுதலையைப் பொருளாதார விடுதலையோடு இணைத்துப் பார்த்த கன்னோலி, அயர்லாந்தின் விடுதலைக்கும் தொழில் வளர்ச்சிக்கும் முன் நிபந்தனையாகச் சோசலிசத்தைப் பார்த்தார். அந்த வகையில் ஒரு தேசிய விடுதலைப் போராட்டமே சோசலிசப் போராட்டமாகவும் அமைய முடியும் என்கிற கருத்தின் முன்னோடியாகக் கன்னோலியைச் சொல்லலாம். "சோசலிசம் இல்லாத தேசியம் என்பது அப்பட்டமான பிற்போக்குத் தன்மே" என்கிற கன்னோலி²⁸ 1916இல் ஆங்கிலேய அரசால் மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டுச் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

உக்ரேனிய சோசலிஸ்டாகிய பெர்பெரோ சோவ், உற்பத்திச் சக்திகள், உற்பத்தி உறவுகள் ஆகிய கருத்தாக்கங்களோடு "உற்பத்தி நிபந்தனைகள்" என்கிற கருத்தாக்கத்தையும் இணைத்துத் தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்த ஒரு வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதக் கோட்பாட்டுருவாக்கத்திற்கு முயற்சித்தார். உற்பத்தி நடைபெறும் சூழலிலுள்ள புவியியல், மானுடவியல் மற்றும் வரலாற்றியல் நிபந்தனைகளின் (காரணிகளின்) ஒட்டு மொத்தத்தை உற்பத்தி நிபந்தனைகள் என்றார் பொரோசேவ். வளர்ந்து வரும் உற்பத்தி சக்திகளுக்கும் நிலவுகிற உற்பத்திச் உறவுகளுக்கு மிடையேயான முரண்பாடுகளின் விளைவாக சமூகப் போராட்டங்கள் தோன்றுகின்றன என்றால் வளர்ந்து வரும் உற்பத்திச் சக்திகளுக்கும் நிலவுகிற உற்பத்தி நிபந்தனைகளுக்குமிடையேயான முரண்பாடுகளின் விளைவாகத் தேசியப் போராட்டங்கள் வெடிக்கின்றன. வர்க்க உணர்வுக்கும் தேசிய உணர்வுக்கு மிடையே ஒரு முரண் நிலவுகிறது. ஒன்று மற்றொன்றைப் பலவீனப்படுத்துகிறது. உற்பத்தி நிபந்தனைகள் பிறழ்வுறும்போது— எ-டு: தேச எல்லைமீன் ஒரு பகுதி பிறர் வசத்தில் இருக்கும்போது—தேசிய உணர்வு பலமடைகிறது. தேசச் சொத்தில் ஒவ்வொரு வர்க்கமும் வெவ்வேறு விதமான ஆர்வங்கள் கொண்டிருக்கும் என்கிற வகையில் ஒரு தேசத்திற்குள்ளேயே

முதலாளியத் தேசியமும் பாட்டாளி வர்க்கத் தேசியமும் வெவ்வேறு தன்மையுடையதாக இருக்கும் என்கிற கருத்தை முன்மொழிந்தவரும் பொரோசேவ் தான்.²⁹

ரோசா லக்ஷம்பர்க் :

பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வாதிகாரம் மற்றும் தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்து ரோசா லெனினுடன் புரிந்த விவாதங்கள் புகழ் பெற்றவை. ரசியா மற்றும் கிழக்கு ஐரோப்பிய

26 J. V. STALIN, Marxism and the National Qn., Mass Publications, 1976, P. 79.

27 MUNCK, P. 141

28 MUNCK P. 141

29 MUNCK PP. 42—44

நாடுகளில் இன்று ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களின் பின்னணியில் ரோசாவின் பா. வ. சர்வாதிகாரம் பற்றிய கருத்துக்கள் மீண்டும் முக்கியம் பெற்றுள்ள போதிலும், சுய நிர்ணய உரிமை என்கிற சரியான மார்க்சியக் கோட்பாட்டை மறுத்தவர் என்கிற அழியா இகழ் ரோசாவுக்குண்டு.

போலந்துத் தேசியத்தை ரோசா எதிர்த்த போதிலும் சுயநிர்ணய உரிமை என்ற கோட்பாட்டிற்குக் கடைசி வரை எதிராக இருந்த போதிலும் ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்களின் போராட்டங்களை அவர் முற்றும் எதிர்த்தவரில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. துருக்கிப் பேரரசின் ஒடுக்கு முறைக்கு எதிராகக் கீர்டீவைச் சேர்ந்த கிரேக்கர்கள் போராடியபோது அதனை முழுமையாக ஆதரித்தார் ரோசா. இரண்டாம் அகிலத்தைச் சேர்ந்த எல்லாப் பொதுவுடைமையாளரையும் போலவே ரோசாவும் பொருளாதார வாத நோக்கில் பிரச்சினையை அணுகியதே அவரது தவறுதல் களுக்குக் காரணமாக அமைந்தது. போலந்துக்கும் ரசியாவுக்குமுள்ள பொருளாதார இணைப்பு தானாகவே அரசியல் இணைப்பாகவும் மாறிவிடும் என்றார்.³⁰ தொழில் வளர்ச்சி என்பது போலந்து மற்றும் ரசியத் தேசிய இனத் தொழிலாளர்களுக்கிடையேயான எல்லைக் கோட்டை மழுங்கடித்துவிடும் என்றும் சொன்னார்.³¹ தவிர்வும் தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்த மார்க்ஸ்-எங்கல்சின் ஹெகலியத் தாக்கமிக்க கருத்துக்கள் ரோசாவின் மீது அதிகச் செல்வாக்கு வகித்தன. வரலாற்றுத் தகைமையற்ற தேசங்கள் சுயநிர்ணய உரிமைக்கு உரியன அல்ல என்கிற கருத்து அவரிடமிருந்தது.³² போல்செலிக்குகள் வழங்கிய சுயநிர்ணய உரிமையே உக்ரேனில் தேசியப் பிரச்சினையைக் கிளப்பிவிட்டது என்றார். தேசியப் போராட்டம் என்பது இறுதியில் ஒரு வர்க்கப் போராட்டமே என்கிற கருத்தில் உறுதியாக இருந்த ரோசா, ஆனால் அது முதலாளிய வர்க்கத்தின் அதிலும் தோற்றகால முதலாளிய வர்க்கத்தின் வர்க்கப் போராட்டமே என்றுரைத்தார்.³³ தோற்ற கால முதலாளியச் சகாப்தம் இப்போது ஒய்ந்துவிட்டது. முதலாளியத்தில் இனி எந்தவிதமான முற்போக்கான அம்சங்களையும் பார்க்க முடியாது, எனவே தேசிய இனப் போராட்டம் என்பதும் தோற்ற கால முதலாளியம் போலவே காலங்கடந்துவிட்டது.³⁴ எனவே தொழிலாளி வர்க்கம் இதனை ஆதரிக்கக்கூடாது.

போலந்துத் தேசிய இனப் பிரச்சினையில் ரோசாவின் நிலைபாட்டை லெனின் முற்றாக மறுத்துவிடவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்க

கது. “போலந்துப் பிரிவினைக்கு எதிராக அங்குள்ள சமூகச் சனநாயகவாதிகள் இருப்பதை ரசிய மார்க்சியர்கள் எதிர்க்கவில்லை. ஆனால் ரசிய மார்க்சியர்களின் திட்டத்தில் சுயநிர்ணய உரிமையை இணைப்பதை எதிர்க்கும் போதுதான் ரோசா போன்றோர் தவறு செய்கின்றனர்” என்றார் லெனின்.³⁵ ஆனால் “ரோசாவின் சுயநிர்ணய உரிமை ஆதரவு என்பது சர்வதேசப் பதாகையின்கீழ்த் தேசிய நிலைபாட்டைத் திருட்டுத்தனமாக முன்வைப்பதுதான்” என்றும் கடிந்தார்.³⁶

1916 வாக்கில் ரோசாவின் நிலைப்பாட்டில் ஒரு திருப்பம் இருந்தது என்பார்.³⁷ சம உரிமையுள்ள சுதந்திரமான தேசங்கள் என்கிற கோட்பாட்டைச் சர்வதேசச் சோசலிசம் ஏற்றுக் கொள்கிறது எனக் குறிப்பிட்ட ரோசா “ஆனால் சோசலிசம்தான் இந்த நாட்டு மக்களுக்குச் சுயநிர்ணய உரிமையைப் பெற்றுத் தரமுடியும்” என்றார்.³⁸ முதலாளியத்தின் கீழ்த் தேசியப் போர்கள் சாத்தியமில்லை என்கிற ரோசாவின் கருத்தை வன்மையாய் மறுத்த லெனின் “ஏகாதிபத்திய சகாப்தத்தில் காலனி மற்றும் அரைக் காலனிகளில் தேசியப்போர்கள் என்பன சாத்தியம் மட்டுமல்ல, தவிர்க்க இயலாததுமாகும்” என்றார்.³⁹ 1918 வாக்கில் மறுபடியும் சுயநிர்ணய உரிமைக்கு எதிரான கருத்துக்களைப் புரட்சிக்குப் பிந்திய ரசியச் சூழலில் முன் வைத்தார் ரோசா. சுயநிர்ணய உரிமை ரசியாவின் சிதைவுக்கு வழிவகுக்கும் என்றார். மிகவும் இறுக்கமான மையப்படுத்தப்பட்ட கட்சி அமைப்பு பற்றிய கோட்பாடுகளைக் கொண்டுள்ள லெனினும் அவரது தோழர்களும் சுயநிர்ணய உரிமை முழக்கத்தை வைப்பதைக் கேலி செய்தார் ரோசா.⁴⁰

30 M. LOWY, Marxism and National Qn., N.L.R. 96, 1976.

31 MUNCK, P. 50.

32 MUNCK, P. 55.

33, 34 James M. BLAUT, The National Qn-Decolonising theory of Nationalism, Zed Books, 1987, P. 61.

35 V. I. LENIN, Collected works, Progress Publishers, 1977, Vol 20, P. 430

36 MUNCK, P. 52.

37 MUNCK, p. 58

38 Ibid, p. 38

39 LENIN, CW, Vol.22, p. 310

40 MUNCK, p. 54

மொத்தத்தில் மார்க்ஸ்-எங்கல்சிடமிருந்த தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்த முரண்பட்ட பார்வைகள் ரோசாவிடமும் வெளிப்பட்டது எனலாம், அன்றைய சகாப்தத்திற்கான சரியான முழக்கமாகிய சுயநிர்ணய உரிமை என்பதை முன் வைப்பதில் லெனினை ரோசாவால் எட்ட முடியவில்லை என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ளும்போதே ரோசாவின் தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்த பல பொருளாதார வாதக் கருத்துக்கள் தொடர்ச்சியாய் மார்க்சியத்தில்—குறிப்பாக ஸ்டாலினியப் பாரம்பரியத்தில் பின்பற்றப்பட்டு வருவதைக் கொஞ்சம் யோசித்தால் உணர முடியும்.

லெனின் : தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்த மார்க்சியச் சிந்தனைக்குச் சுயநிர்ணய உரிமை என்கிற கோட்பாட்டின் மூலம் பங்களிப்புச் செய்த மாமேதை லெனினின் கருத்துக்களுக்கூட அப்படி ஒன்றும் முரண்பாடுகளே இல்லாதவை என்று சொல்லி விட முடியாது. ரசியப்புரட்சியின் புகழ்பாடிய அறிஞர் ஈ.எச்.கார், லெனினது தேசிய இனப்பிரச்சினை பற்றிய கொள்கை சற்றே தெளிவற்றதுதான் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது கவனத்திற்குரியது.⁴¹

“சோவியத் ஒன்றியத்தின் எதிர்காலம் எப்படி இருந்த போதிலும் லெனினை தேசியக் கொள்கை என்றென்றைக்குமாய் மனித குலத்திற்குக் கிடைத்த மகத்தான அறிவுச் செல்வம்” என ட்டிராட்சுக்கி கூறியுள்ளதையும் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும்.⁴²

ரசியச் சமூக சனநாயகக் கட்சியின் முதல் பேராயம் (1898) தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்து ஒன்றும் பேசவில்லை. எனினும் இரண்டாவது பேராயத்தில் (1903) வரையப்பட்ட கட்சித் திட்டத்தில் புகழ்பெற்ற 9ஆம் பிரிவில் தேசங்களின் சுய நிர்ணய உரிமை வலியுறுத்தப்பட்டது. இரண்டாம் அகிலத்தின் வறட்டுப் பொருளாதார வாதம் மற்றும் சமூக ஏகாதிபத்தியச் சிந்தனைகளிலிருந்து லெனின் பெரிதும் வேறுபட்டு நின்றதை முன்பே குறிப்பிட்டோம். எனினும் 1915 வரை தேசங்களின் தோற்றம் பற்றிய லெனினை சிந்தனையில் தொடக்கக் கால முதலாளிய எழுச்சியோடு தேசியத்தை இயந்திரகதியில் இணைத்துப் பார்க்கிற போக்கு வெளிப்படுகிறது. இந்த அம்சத்தில் லெனின், ஸ்டாலின், லக்ஷம்பார்க், காவுட்சுக்கி ஆகியோரிடம் வியக்கத்தக்கக் கருத்தொருமிப்பு உள்ளது.⁴³ எனினும் இந்த அடிப்படையில்

41 E. H. CARR, Bolshevik Revolution, Penguin, 1971, Vol I, p. 435.

42 LEON TRUTSKY, The History of

Russian Revolution, Sphere Books, 1967, P. 62

43 “தேசிய இயக்கங்களின் தன்மை தேசிய அரசுகளை உருவாக்குவதே. இதன் மூலமே நவீன முதலாளியத்தின் தேவைகள் சிறந்த முறையில் பூர்த்தி செய்யப்படும்” LENIN CW, Vol 20 p.396. “மாபெரும் மையப்படுத்தப்பட்ட அரசு என்பது மத்திய கால ஒற்றுமையற்ற தன்மையிலிருந்து எதிர்காலத்திய உலக முழுமையின் சோசலிச ஒருமைப்பாட்டை நோக்கி வரலாற்றுப் பாதையில் முன்னோக்கி எடுத்து வைக்கப்படும் ஒரு அடியாகும். (முதலாளித்துவத்துடன் பிரிக்கவே முடியாமல் இணைந்துள்ள) இத்தகைய அரசு வழியாகவே சோசலிசத்திற்கான எந்தப் பாதையும் இருக்க முடியும்” Ibid p. 46. இன்றளவும் சுயநிர்ணய உரிமைக்கெதிராகப் பேசுவதற்கு இந்தியாவினுள்ள மைய நிரோட்டப் பொதுவுடைமைக் கட்சிகளால் பெரிதும் சுட்டிக்காட்டப்படும் மேற்கோள் இது. எ—டு. (i) B.T. RANADIVE, Marxism and Nationality Qn. in India, The Marxist, Oct.—Dec, 1983 (ii) SUNEET CHOPRA, Marxism and National Qn—An overview, Social Scientist, Jan’84. கவனிக்க : இந்தியாவில் தேசப் பிரச்சினை (National Qn) என ரணதிவே சொல்லவில்லை. தேசிய இனப் பிரச்சினை என்றே (Nationality Qn) குறிப்பிடுகிறார். இந்திய மைய அரசு ஒரு தேசிய அரசு (Nation State). மைய அரசிற்கு உள்ளடங்கித் தேசிய இனங்கள் இருக்கின்றனவே யொழிய இவை தேசங்களாக உருப் பெறவில்லை என்பது மார்க்சிஸ்ட் கட்சியின் உள்ளார்ந்த கருத்து. ரணதிவேயின் கட்டுரையில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ள அக்கட்சியின் அதிகாரபூர்வமான குறிப்பு, இந்திய ஒன்றியத்திற்குள்ளான தேசியப் போராட்டங்களை “வேறுபட்ட மொழி அல்லது உப தேசிய நிரோட்டங்கள்” எனக் கூறுவதும் கவனிக்கத்தக்கது.

தேசிய இன எழுச்சிகளை ஆதரித்துப் பேசுவார்களும் கூடத் தேசியப் போராட்டங்களை முதலாளியத்துடன் இணைத்துப் பார்ப்பதையும் காணலாம். எ—டு. : பேயன், மார்க்சியமும் நாட்டின விடுதலையும், சிந்தனையாளன், 26.11.83.

லெனின் மேலும் கூறுவார் : “வளர்ந்து வரும் முதலாளியம் தேசியப் பிரச்சினை யைப் பொறுத்தமட்டில் இரு வரலாற்றுப் முதலாளியத் தோற்றம் என்பது காலம் கடந்து போனதால் இனி தேசிய இனப் போராட்டங்களுக்குத் தேவை இல்லை என ரோசாவாதிட்டதை லெனின் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பதையும் முன்பே பார்த்தோம். கிழக்கு அய்ரோப்பாவில் முதலாளியம் இன்னும் தோற்ற நிலையில் தான் இருக்கிறது எனச் சுட்டிக் காட்டிய லெனின், புதிய தேசிய அரசுகள் உருவாவதற்கு அங்கே இன்னமும் வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன என்றார். ரசியாவில் இருந்த தேசிய இன ஒடுக்குமுறையையும் சுட்டிக் காட்டினார். தவிரவும் ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்களின் இயக்கங்கள் மற்றும் முதலாளியத் தோற்றத்தோடு எழுச்சி கொள்ளும் தேசிய இயக்கங்கள் ஆகியவை தவிர “பெருந்தேசத் தேசியம்” என்கிற ஒரு கருத்தாக்கத்தையும் லெனின் முன் வைத்தார்.⁴⁴ தேசிய இயக்கங்களின் இயங்கியல் எதிர்மறையாக அவர் இதனைப் பார்த்தார். இந்தப் பின்னணியில் அவர் தொடர்ந்து தனது இன்னொரு மகத்தான பங்களிப்பாகிய ஏகாதிபத்தியம் பற்றியக் கோட்பாட்டை முன் வைத்தார். ஏகாதிபத்திய கால கட்டத்தில் பெருந்தேசத் தேசியம் செறிவடைகிறது என்றார். ஆகத் தேசிய உணர்வின் அடிப்படையிலான இயக்கங்களை இக் காலகட்டத்தில் லெனின் முன்றாகப் பிரித்தார் எனலாம்.⁴⁵ அவை,

(அ) மேற்கு அய்ரோப்பா மற்றும் அமெரிக்கா போன்ற வளர்ச்சியடைந்த முதலாளிய நாடுகளில் தேசிய இயக்கங்கள் என்பன முற்றுப் பெற்றுவிட்டன. இன்று அது பழைய கதை.

(ஆ) கிழக்கு அய்ரோப்பிய நாடுகள், ஆஸ்திரியா, ரசியா, பால்கன்கள் போன்ற பல்தேசிய இனப் பேரரசுகளில் தேசிய இயக்கங்கள் இன்றும் பெருந்தும். இந்த நாடுகளில் வர்க்கப் போராட்டம் என்பது தேசியச் சுய நிர்ணய உரிமை என்கிற சனநாயகக் கடமையுடன் இணைந்தே இருக்கிறது.

(இ) காலனிய மற்றும் அரைக் காலனிய நாடுகள், இங்கே சனநாயக இயக்கங்கள் இப்போதுதான் தோன்றியுள்ளன. தேச விடுதலைக்கான இந்தப் போராட்டங்களைச் சோசலிஸ்டுகள் ஆதரித்துத்தான் ஆக வேண்டும்.

ஆக தேசிய இயக்கம் என்பது வளர்ந்து வரும் முதலாளியக் காலகட்டத்திற்கு மட்டுமே உரியது என்கிற கருத்திலிருந்து மார்க்சியத்தை விடுதலை செய்தார் லெனின். இந்தக் கால கட்டத்திலிருந்து அதாவது முதலாவது உலகப் போருக்குப் பின்பு (1915-16) லெனின், காலனிய விடுதலைப் போராட்டங்களைச் சுய நிர்ணய உரிமைக்கான போராட்டங்களாகவே பார்க்கத் தொடங்கினார்.⁴⁶ தேசியம் என்பது வெறும் முதலாளிய நிகழ்வு அல்ல. காலனிய, அரைக் காலனிய நாடுகளில் தேசியப் போராட்டங்கள் என்பன தொழிலாளர், விவசாயிகள் மற்றும் தோன்றி வரும் முதலாளிகள்⁴⁷ ஆகியோரால் நடத்தப் படலாம். சரியான சூழல்களில் சரியான அரசியலையும் போர்த்தந்திரங்களையும் கடைப்பிடித்தால் தொழிலாளர்/விவசாயிகள் இதற்கு தலைமை தாங்க முடியும். ஜேம்ஸ் கன்னோலி முன்வைத்த இக்கருத்து இவ்வாறு மார்க்சிய ஏற்புப் பெறுவதற்கும் லெனினே காரணமாகிறார்.

போக்குகளைக் கொண்டுள்ளது. முதலாவது: தேசிய வாழ்வு மற்றும் தேசிய இயக்கங்களின் விழிப்பு, தேசிய ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டம், தேசிய அரசுகளின் உருவாக்கம் ஆகியவை. இரண்டாவது எல்லா வடிவங்களிலும் சர்வதேசிய ஒருமைப்பாட்டின் வளர்ச்சி தேசங்களுக்கிடையேயான தளைகள் நீக்கப்படுதல், மூலதனம் மற்றும் பொதுவான பொருளாதார வாழ்வின் சர்வதேச ஒருமை...CW, Vol. 20, p. 27.

44 BLAUT, p. 127

45 The Right of Nations to self determination மற்றும் The Social Revolution and The Right of Nations to Self Determination— Thesis ஆகிய கட்டுரைகளில் (CW. vol 22) இவை வெளிப்படுவதை காணலாம்.

46 தேசிய இனப் பிரச்சினையில் மார்க்சிஸ்ட் கட்சியின் (CPM) போலித்தனத்தைச் சரியாகவே தோலுரிக்கும் திரு. பெ. மணியரசன் (இந்தியாவில் தேசிய இனங்கள், மார்க்சிய பொதுவுடைமைக்கட்சி வெளியீடு, 1985), தனக்கு மறுப்பாக அக்கட்சி நாளிதழில் வெளியிடப்பட்ட கட்டுரை யொன்றில் மார்க்சிஸ்ட் கட்சியின் அதிகாரபூர்வ நிலைபாடாக “1947இல் ச. நி. உரிமை மற்றும் அரசியல் சுதந்திரம் அதாவது பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்திய அரசிடமிருந்து பிரிந்துபோதல் என்ற கோரிக்கை வெல்லப்பட்டது. ஆகவே இக் கோரிக்கை இனி அரசியல் ஜனநாயகக் கோரிக்கை வளையத்துக்குள் இடம் பெறாது” (Note on Nationality Qn. P. 97) எனச் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளதை மறுக்க வரும் போது தனது இறுதிக் காலம் வரை நூற்றுக் கணக்கான கட்டுரைகள் மற்றும் உரைகள் வாயிலாக ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்கள் மற்றும் காலனிய நாடுகளின் விடுதலையை ஆதரித்துக் கருத்துரைத்துள்ள லெனின், இவற்றில் எங்கும் ஸ்டாலினின் ‘தேசம்’ பற்றிய வரையறையைக் கைக்கொள்ளாததும் கவனிக்கத்தக்கது.

சுய நிர்ணய உரிமையை வற்புறுத்திய போதும் இது பிரிவினைக் கோரிக்கைக்குச் சமமாகாது என்பதையும் லெனின் தேவைக் கதிகமாகவே வற்புறுத்தியுள்ளார் என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது. ரோசாவை மறுக்கும்போது கூடப் “போலந்து பிரிந்து போகக்கூடாது என்கிற கூற்றை ஆதரிக்கிறேன். ஆனால் அதற்காகச் சுய நிர்ணய உரிமைக் கோரிக்கையை கூடாது என்பதைத்தான் மறுக்கிறேன்”. எனக் கூறியுள்ளதை முன்பே குறிப்பிட்டோம்.

பண்பாட்டுத் தேசியம் என்கிற கோரிக்கையை முன் வைத்த ‘பண்ட்’ கட்சியினர் 1906இல் சமூக சனநாயகக் கட்சியில் இணைய வந்தபோது பிரிவினைக் கோரிக்கையைக் கைவிட வேண்டும் என்கிற நிபந்தனையை முன் வைத்ததை லெனின் பிற்பாடும் ஆதரித்து எழுதினார்.⁴⁷ “எந்தத் தேசத்திற்கும் எந்த உத்திரவாதத்தையும் அளிக்காமலேயே சுய நிர்ணய உரிமைக்கான எதிர்மறைக் கோரிக்கையோடு பாட்டாளி வர்க்கம் தன்னை நிறுத்திக் கொள்கிறது” என்றும்⁴⁸ காலனிய ஆக்ரமிப்பிற்கு எதிராக ஏகாதிபத்திய நாடுகளிலுள்ள தொழிலாளர்கள் போராடிக் கொண்டிருக்கும் போது சிறிய நாடுகளிலுள்ள சமூக சனநாயக வாதிகள் “சிறிய தேசியக் குறுகிய சிந்தனைக்கும் ஒதுக்கத்திற்கும் எதிராகப் போராடவேண்டும்” என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.⁴⁹ பெருந்தேசத்திலுள்ள சோசலிஸ்டுகள் சுய நிர்ணய உரிமைப் போராட்டங்களை ஆதரிக்க வேண்டும் எனவும் சிறு தேச சோசலிஸ்டுகள் ஒருமைப்பாட்டை ஆதரிக்க வேண்டும் எனவும் இங்குப் பொருளாகிறது.

லெனனைப் பொறுத்தமட்டில் ‘பிரியும் உரிமையும்’, ‘ஒருமைப்பும் உரிமையும்’ வேறு வேறானதல்ல என மக்க் போன்றோர் குறிப்பிடுவது⁵⁰ இந்தப் பின்னணியில் தான். ஆனால் இவை அனைத்தும் ரசியாவின் அன்றைய நிலைமையின் பின்னணியில் சொல்லப்பட்டது என்பது கவனிக்கத்தக்கது. மையப்படுத்தப்பட்ட உருக்கு போன்ற பொதுவுடைமைக் கட்சி ஒன்றின் தேவையோடு முரண்படுகிற பண்ட் கட்சிப் போன்றவற்றை எதிர்கொள்ள வேண்டிய சூழலில் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சி ஒன்று வெற்றி பெறக்கூடிய நிலையில் அதனை இந்தப் ‘பிரிவினைக்’ கோரிக்கை அழித்துவிடக் கூடாதே என்ற கவலையோடு இக் கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்டன என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது.

இந்த உண்மையையும் கணக்கிலெடுத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் “ஏகாதிபத்தியத்திடமிருந்து நாடுகள் விடுதலை அடைவதும் தேசிய இனங்களுக்குச் ச. நி. உரிமை வழங்குவதும் ஒன்றுதானா? சுயநிர்ணய உரிமைகோருவது முழுக் முழுக்கப் பிரிந்து போவதற்கான போராட்டமா? ச. நி. உரிமை என்பது ஒரு கட்டத்தில் வழங்கப்படும் உரிமை இல்லையா” என மணியரசன் கேட்கும்போது (பக். 51) இதனைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளவில்லையோ எனத் தோன்றுகிறது. காலனிய விடுதலைப் போராட்டத்தையும் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தையும் நுணுக்கமாக வேறுபடுத்திச் சில சந்தர்ப்பங்களில் லெனின் எழுதியுள்ள போதிலும் (Report on the NI. Colonial Qns at II Congress of International, CW Vol 31, P. 240, 145) காலனிய விடுதலையையும் சுயநிர்ணய உரிமைக்குள் கொண்டு வருவதை லெனினியம் அனுமதிக்கிறது. மணியரசன், “அப்படி என்றால் ஆங்கில தேசிய இனம் இந்தியாவின் தேசிய இனங்களுக்கு ச. நி. உரிமை வழங்கியிருந்தால் இங்கிலாந்து தோடு இந்தியாவும் கூட்டரசில் பங்கு கொண்டிருக்குமா?” எனக் கேட்பது (முன் குறிப்பிட்ட நூல். பக். 52) நியாயந்தான். இந்தப் பிரச்சினையை. வெறும் மேற்கோள் யுத்தத்தின் மூலம் தீர்த்து விடமுடியாது. லெனினே சொல்வது போல, “ஏகாதிபத்தியக் காலகட்டத்தில் தூலமான எதார்த்தத்திலிருந்து தொடங்குவதே சரியாக இருக்க முடியும். கருத்து ருவமான எடுகோள் என்பன காலனிய மற்றும் தேசிய இனப் பிரச்சினைகளுக்குப் பயன்படாது” (CW, Vol 31, p.240) லெனினியத்தில் காணப்படும் இந்த ‘மயக்கத்தை’ச் சாதகமாய்ப் பயன்படுத்தி லெனினியத்திற்கு முற்றிலும் விரோதமான ஒரு கருத்தை மார்க்சிஸ்ட் கட்சி (எ—டு : மேற்படி மேற்கோளில் இரண்டாம் வாக்கியம்) மக்கள் முன் வைப்பது அறிவு நாணயமற்ற செயலாகும்.

47 LENIN, CW, Vol 19. p.87

48 Ibid Vol 20, p. 410

49 Ibid Vol 22 p 347

50 MUNCK. p. 50

இதனைத் தூலமான வரலாற்றுச் சூழலிலிருந்து பிரித்து என்றென்றைக்குமான கோட்பாட்டு மேற்கோள்களாகச் சுருக்குவது ஆபத்தானது. தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்த லெனினை கருத்துக்கள் ரொம்பவும் நடைமுறை சார்ந்தது (pragmatism) என்கிற குற்றச்சாட்டு வைக்கப்படுவதுண்டு. கூர்ந்து கவனித்துப் பார்த்தால் நடைமுறை சார்ந்தது என்பதைக் காட்டிலும் எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் தேசிய இனப் பிரச்சினையில் லெனின், அரசியலை ஆணையில் வைத்துப் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியின் நல நோக்கிலேயே அணுகியுள்ளார் என்கிற உண்மை புரியும்.

ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் தேசிய ஒடுக்குமுறை அதிகரிக்கும் போது தேசங்களின் பிரிந்து போகும் உரிமைக் கான போராட்டங்களைச் சமூக சனநாயக வாதிகள் ஆதரிக்கக் கூடாது எனப் பொருளல்ல எனத் தொடங்கி “இந்தக் காலத்தில் உதயமாகும் போராட்டங்களைச் சமூக சனநாயகவாதிகள் அதிக அளவில் பயன்படுத்த வேண்டும். மக்கள் திரள் நடவடிக்கைக்கான களனாகவும் முதலாளியத்திற்கு எதிரான புரட்சிகரத் தாக்குதலுக்கும் இதனைப் பயன்படுத்த வேண்டும்” என்றும் அவர்களும் போது⁵¹ இது தெளிவாகிறது. எனினும் ‘பிரிந்து போகாமல் சுயநிர்ணய உரிமை’ என்ற கருத்தை வற்புறுத்தி வந்ததையும் புரட்சிக்குப் பிந்திய ரசியச் சூழலில் லெனின் கண் முன்னாலேயே சுய நிர்ணய உரிமைக் குரல்கள் நெறிக்கப் பட்டதையும் வைத்துக் கொண்டுதான் ஸ்டாலின் போன்ற லெனின் எதிர்ப்பாளர்கள் அவரது சுயநிர்ணய உரிமை முழக்கத்தை “ரசியர் அல்லாத தேசத்தவர்களை ஏமாற்றி விரைவாக அவர்களது தேச உணர்வுகளை அழிப்பதற்கான ரொம்பவும் தந்திரமான பிரச்சாரம்” என வசைபாடியுள்ளனர் என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.⁵²

ஸ்டாலின் : மார்க்சியப் பாரம்பரியத்தில் தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்து அதிகம் எழுதியவா ஸ்டாலின். அவரது எழுத்துக்களில் பாதி இப் பிரச்சினை குறித்தது என்பர்.

ரசிய ஜாரிய அரசுக்கு எதிரான தேசிய இனப் போராட்டங்களை ஊக்குவிக்கும் அதே நேரத்தில் அவை மையப்படுத்தப்பட்ட கட்சியைப் பலவீனப்படுத்திவிடக்கூடாது என்பதில் போல்செவிக்குகள் குறியாய் இருந்தனர் என்பதைப் பலமுறை குறிப்பிட்டோம். 1905 புரட்சியின் தோல்விக்குப் பின்னர் போல்செவிக்குகள் தவிர இதர பல சோசலிச அமைப்புக்கள் சற்றே சீர்திருத்தவாதப் போக்குகளைக் கடைப்பிடிக்கத் தொடங்கின. ஆஸ்திரிய பாணியிலான பண்பாட்டுச் சுயாட்சி உரிமை பெற்ற சனநாயகக் குடியரசாக ரசியாவும் மாறினால் போதும் என்கிற கருத்து வலுப்படத் தொடங்கியது: இதனைக் கடுமையாய் எதிர்த்துக் கருத்துப்போரை நடத்திய லெனின், தேசியப் பிரச்சினை குறித்த ஸ்டாலினின் புகழ்பெற்ற நூலை எழுதுவதற்கு ஊக்குவிப்பும் அளித்தார்.

மார்க்சியப் பாரம்பரியத்தில் ஆட்டோபாயரைத் தவிர ஸ்டாலின் மட்டுமே தேசத்திற்கான ஒரு வரையறையை அளித்தவர். ஒரே மொழி, தேச எல்லை, பொதுவான பொருளாதார வாழ்வு, பொதுவான உளவியல் உருவாக்கம் ஆகியவற்றை நிபந்தனையாக விதித்ததோடன்றித் தேசியம் என்பது வளர்ந்து வரும் முதலாளியம் என்கிற ஒரு குறிப்பிட்ட சகாப்தத்தின் வரலாற்று வகையினமே என்பதையும் ஸ்டாலின் வற்புறுத்தினார்⁵³ கூடவே தேசங்களுக்குத் தங்களது பிரச்சினைகளைத் தாங்களே தீர்மானித்துக் கொள்ளும் உரிமை என்பதற்கு, “தேசங்கள் எனப்படும் கேடுபயக்கும் நிறுவனங்களையும் மற்றும் தேசங்களின் தகாத கோரிக்கைகளையும் சமூக சனநாயக வாதிகள் எதிர்த்துப் போராடாமல் இருக்க வேண்டும் எனப் பொருளில்லை” என்பதையும் வலியுறுத்தவேசெய்தார்.⁵⁴ தேசம் என ஏற்பதற்கு இத்தகைய நிபந்தனையை வற்புறுத்தியதன் மூலம் ஒரு குறிப்பிட்ட நில எல்லை இல்லாமலேயே பண்பாட்டுச் சுயாட்சி உரிமை கோரிய ‘பண்ட’களை ‘நீங்கள் ஒரு தேசிய இனமே இல்லை’ என ஒதுக்குவதும் தேசம் என்பது ஒரு தோற்றகால முதலாளியமே என வற்புறுத்துவதன்மூலம் சோசலிச ரசியாவில் தேசிய இனக் கோரிமைக்கு உரிமையில்லை என மறுப்பதும் போல்செவிக்குகளுக்குச் சாத்தியமாயிற்று.

1904இல் எழுதிய கட்டுரை யொன்றில் ஸ்டாலின், “உயர் பண்பாட்டுப் பொது நிரோட்டத்தில் பிற்பட்ட தேசங்களையும் மக்களையும் இழுக்கும் போதே காசேசியர்களின் தேசிய இனப் பிரச்சினை தீரும்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁵⁵ இந்தக் கருத்தில் வெளிப்படும் ஹெகலியத் தாக்கம் கவனத்திற்குரியது,

51 LENIN, CW, Vol 22, p. 146

52 MUNCK, p.33

53 J.V. STALIN; Marxism and National Qn., Mass Publications, 1976, p. 13, 20

54 Ibid p. 71

55 MUNCK, p. 55

லெனினைப் போல ஏகாதிபத்தியக் கட்டத்திற்கான தேசிய இனக் கோட்பாடு எதையும் ஸ்டாலின் தராதபோதும் 1918இல் எழுதிய கட்டுரையொன்றில் ரசியப் புரட்சியானது தேசிய இனப் புரட்சியின் எல்லையை ஏகாதிபத்திய ஒடுக்குமுறையிலிருந்து காலனி, அரைக் காலனிநாடுகளின் விடுதலை என்கிற அளவிற்கு உயர்த்தியுள்ளது என ஏற்றுக் கொள்கிறார்.⁵⁶ இதே கருத்தைப் பின்னால் (1924) லெனினை யத்தின் அடிப்படை அம்சங்களை விளக்கும் போதும் முன் வைக்கிறார். தனது 1913ம் ஆண்டு வரையறை என்பது உலகத்தின் ஒரு பகுதிக்கு மட்டுமேயான. ஒரு சகாப்தத்திற்கு மட்டுமே பொருந்தக் கூடிய ஒன்று என ஸ்டாலினே பின்னால் உணர்ந்து கொண்டார் என்கிற முடிவை மேற்கண்ட அடிப்படையில் வந்தடைகிறார் ப்ளாட்.⁵⁷

புரட்சிக்குப் பிந்திய ரசியாவில் தேசிய இன உரிமைக் குரல்கள் நெறிக்கப்பட்டதில் ஸ்டாலினது பங்கை இங்குக் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். “பைலோருசிய மைய சோவியத்தின் கலைப்பு, டிரான்ஸ் காசேசியாவில் முயற் சிக்கப்பட்ட ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு, உக்ரேனியப் படையெடுப்பு, குகந்த், கிரியியா. பஷ்கிர் குடியரசு ஆகியவற்றின் முஸ்லீம் அரசுகளை ஒடுக்கியது என்பதெல்லாம் தேசங்களின் சுய நிர்ணய உரிமை என்கிற கோட்பாட்டை முழுமையாக மீறிய செயல்களாகும்” என்பார் பைப்ஸ்,⁵⁸

புரட்சிக்குப் பின் உக்ரேனிய மைய சோவியத் (ராடா), போல்செவிக்குகள் ஆதிக்கம் வகித்த நகர சோவியத்துகளுடன் அதிகாரத்தைப் பங்கிட்டுக் கொண்டது. தங்களது தேசியப் பண்பாடு, நாட்டார் இலக்கியம், மொழி ஆகியவற்றை உயர்த்திப்பிடித்தனர் உக்ரேனியத் தேசியவாதிகள். தொடர்ந்து தேசியவாதிகளுக்கும் போல்செவிக்குகளுக்கு மிடையில் பிரச்சினைகள் இருந்து வந்தன. இறுதியில் லெனினைது ஒப்புதல் இல்லாமலேயே உக்ரேன் மீது படையெடுப்பு மேற்கொள்ளப் பட்டது. எட்டாவது கட்சிப் பேராயத்தில் இதனை லெனின் ‘ரசியப் பெருந்தேசிய வெறி’ எனக் கண்டித்தார்.⁵⁹ தாதர் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் தலைவர்களில் ஒருவரும் 1918இல் ஸ்டாலினதுத் தேசிய இன அமைச்சரவையில் பங்கு பெற்றவருமான சுல்தான் காலியவ் போன்றவர்கள் சோசலிசப் புரட்சி மூலம் தேசிய விடுதலை என்பது சாத்தியமில்லையோ என அச்சத்தை வெளிப்படுத்துகிற அளவிற்கு அன்றைய நிகழ்ச்சிகள் இருந்தன. வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளின்மீது காலனி மற்றும் அரைக் காலனிகளின் சர்வாதிகாரத்தை நிறுவும்

போதுதான் மனித குலம் விடுதலை அடையும் என்பது போன்ற ஒரு கோட்பாட்டை முன் வைத்த காலியவ் 1923இல் கைது செய்யப்பட்டார். ஸ்டாலினது ஆரம்பப் பலிகளில் அவரும் ஒருவர் என்பார்.⁶⁰ ஜார்ஜிய மென்செவிக் ஆட்சிக் கெதிரான இராணுவ நடவடிக்கையையும் லெனின் விரும்பவில்லை. எனினும் 1921இல் சோவியத் படைகள் ஜார்ஜியாவுக்குள் நுழையத் தான் செய்தன. இந்த நடவடிக்கைக்குப் பொறுப்பேற்றிருந்தார் ஆர்முனிகோவ். ஏற்கனவே அர்மீனியாவில் மேற்கொண்ட நடவடிக்கையால் கசப்புற்றிருந்த லெனின், “நெளிவு சுழிவுகளுடன் பிரச்சினையைக் கையாளுங்கள். ஜார்ஜியத் தேசிய இனத்திற்குச் சலுகைகள் வழங்குவதன் மூலம் நம்பிக்கையைப் பெற முயற்சியுங்கள்” என்பதுபோல வேண்டிக் கொண்டும் பயனில்லை.⁶¹ 1922இல் ஜார்ஜியா, அர்மீனியா, அஜர்பைஜான் ஆகிய மூன்று தேசங்களையும் இணைத்து டிரான்ஸ்காகேசியக் கூட்டமைப்பை உருவாக்கும் முயற்சியை ஆர்முனிகோவ் மேற்கொண்ட போது ஜார்ஜிய சோவியத்துக்களின் பேராயம் தேசிய விடுதலை யின் தவிர்க்க இயலாமையைப் பிரகடனப் படுத்த வேண்டியதாயிற்று. ஜார்ஜியப் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் மத்தியக் குழு முழுமையும் பதவி விலகியது. புதிதாய் உருவாக்கப்பட்ட சோவியத் சோசலிசக் குடியரசிற்கு அரசியல் சட்டம் வகுக்கும் பொறுப்பு ஸ்டாலினுக்கு வழங்கப்பட்ட போது அதிகாரங்களை மையப் படுத்துகிற நடைமுறையில் மிகவும் அவசரம் காட்டுவதாக லெனின் அவரைக் குற்றம் சாட்டினார். பதிலுக்குத் ‘தேசியத் தாராளவாதி’ என லெனினை, ஸ்டாலின் குற்றம் சாட்டினார்.⁶² லெனினது இறுதிச் சாசனம் எனச் சொல்லப்படுகிற பன்னிரண்டாவது போராயத்திற்கு அவர் எழுதிய கடிதத்தில் (டிசம்பர் 1922) தேசியப் பிரச்சினைக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளித்திருந்தார். ஸ்டாலினையும் ரசியப் பெருந்தேச வெறியையும் கடுமையாய்ச் சாடினார். பன்னிரண்டாவது கட்சிப் பேராயத்தில் கலந்து கொள்ள இயலாதவாறு உடல் நலம் சீர்கெட்டிருந்த லெனின், பேராயத்தில் ஜார்ஜியப்

56 BLAUT, p.147

57 BLAUT, p.147.

58 MVNCK, p.80

59 Ibid, p.81

60 Ibid, p.82

61 Ibid, p.82

62 Ibid, p.83

பிரச்சினையைப்பற்றிப் பேசுமாறு டிரான்ஸ்கியை வேண்டிக் கொண்டார். ஆனால் தேசிய இனப்பிரச்சினைகளிலும் சுயநிர்ணய உரிமையிலும் முழுமையான அக்கறையற்ற டிரான்ஸ்கி, சோவியத் பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வாதிகார அரசு சுயநிர்ணய உரிமைக் கோரிக்கையைப் புறக்கணித்தது பற்றிப் போல்செவிக் அதிருப்தியாளர்கள் விவாதித்த போது வாய்திறக்கவில்லை. டிரான்ஸ்கியை விதந்து எழுதும் டட்சர் கூட அவரது இந்தச் செயலை ஆதரிக்க இயலாமற் போவது குறிப்பிடத்தக்கது.⁶³

சம காலச் சிந்தனைகள்

கடந்த இரண்டு மூன்று பத்தாண்டுகளில் தேசிய இனப் போராட்டங்கள் புதிய பரிமாணங்களை எடுத்துள்ள சூழலில் 1970களுக்குப் பின் மார்க்சியர்களிடையே தேசிய இனப்பிரச்சினை குறித்துப் புதிய விவாதங்கள் எழுந்துள்ளன. அவை முழுமையையும் இங்கே விரிவாய்ப் பேசுவதற்குச் சாத்தியமில்லாத போதும் சில போக்குகளையேனும் சுட்டிக் காட்டுவது அவசியம்.

(1) வளர்ச்சியின் பிரச்சினையாகத் தேசியத்தை அணுகும் சிந்தனைகள்: டாம் நாயர்ன், எர்னஸ்ட் கெல்னர் ஆகியோரின் கோட்பாடுகளை நாம் இதற்குள் அடக்க முயற்சிக்கலாம். தேசிய இனப்பிரச்சினை குறித்த மரபு வழிப் பட்ட மார்க்சிய அணுகல் முறையை மாபெரும் வரலாற்றுத் தோல்வி என ஒதுக்கும் நாயர்ன், தேசிய அரசு, தேசியம் போன்ற கருத்துக்கள் எல்லாம் விடுதலை (Freedom) என்கிற கருத்தைப் போலவே கடந்த இரு நூற்றாண்டுகளாக பிரான்சு மற்றும் ஆங்கிலேயச் சமூகங்களிலிருந்து உலகின் பல பாகங்களுக்கும் பரவி வருவதாகப் பார்ப்பார். “அய்ரோப்பிய மைய விரவல் கொள்கை” (Eurocentric Diffusion) யின் ஓரங்கமாய் இதனை ஒதுக்குவார்ப்பாட.⁶⁴ நவீனத்துவம் மற்றும் உலக முதலாளியத்தின் விளைவான சமச்சீரற்ற வளர்ச்சி தர்க்க விரோதமான ஒரு கண்ணோட்டத்தைப் பின் தங்கிய பகுதி மக்கட் சமூகங்களின் மத்தியில் ஏற்படுத்துகிறது. நிறைவேற்றப்படாத எதிர்பார்ப்புக்கள், பொறாமை, ஆத்திரம், வெறுப்பு ஆகியவற்றை அம் மக்களின் உளவியலில் ஏற்படுத்துகிறது. இதுப் பின்தங்கிய தேசங்களில் தேசியக் கருத்தியலாகவும் தேசிய இயக்கங்களாகவும் வெளிப்படுகிறது. பின் தங்கிய பகுதிகளிலுள்ள மேல் தட்டினரே இத்தகைய உணர்வுக்கு முதன் முதலில் ஆளாவதோடு அவர்களே தேசிய இயக்கங்களை முன்னெடுத்துச் செல்கின்றனர் என்பன நாயர்னின் கருத்துக்கள் எனலாம்.⁶⁵ சமச்சீரற்ற வளர்ச்சி தேசிய உணர்வுக்குக் காரணமாகும் என்பது சரிதான். ஆனால் அது பின்தங்கிய நாடுகளில் மட்டுந்தான் தேசிய உணர்வை ஏற்படுத்தும் என்பதில்லை. சமச்சீரற்ற வளர்ச்சியின் எதிர்முனையாகிய வளர்ச்சியடைந்த பகுதிகளிலும் தனித்துவத்தை நிலைநாட்டும் உள்பாங்காக இது வெளிப்படும்; தேசிய உணர்வுக்குக் காரணமாகும். ஸ்பெயினிலேயே மிகவும் வளர்ச்சியடைந்த பகுதியாகிய பாஸ்க் தேசம் பிரிவினை கோரியதும், யுகோஸ்லாவியாவிலேயே மிகவும் வளர்ச்சியடைந்த பகுதிகளில் ஒன்றாகிய க்ரோஷியா பிரிவினை கோரியதும் இதற்கு எடுத்துக்காட்டுக்கள்.⁶⁶ பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் நவீனமயப்பாட்டுடன் தேசியத்தை இணைத்துப் பார்க்கும் இன்னொரு சிந்தனையாளராகிய எர்னஸ்ட் கெல்னர், “தேசியம் என்பது மறைந்து கிடக்கும், உறக்க நிலையில் இருக்கும் ஒரு பழைய ஆற்றல் விழித்துக் கொள்வதல்ல. ஆனால் அது அப்படித்தான் தோன்றுகிறது. ஆழமான, அகவயமான, கல்வி சார்ந்த உயர் பண்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு புதிய சமூக ஒழுங்கமைப்பின் பின் விளைவே அது”⁶⁷ என்கிற கருத்துப்பட மொழிவதும் கவனிக்கத்தக்கது. பழமையிலிருந்து ஆற்றலைப் பெற்றுக் கொண்டு புதிய பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு உரமாகும் சக்தியாகத் தேசியத்தைப் பார்க்கும் நாயர்ன், அதனை முன்புறம் ஒரு முகமும் பின் புறத்தை நோக்கி ஒரு முகமும் உள்ள ரோமானியக் கடவுளாகிய ஜேனசுடன் ஒப்பிடுவார்.⁶⁸

சுரண்டல், ஒடுக்குமுறை, ஏகாதிபத்தியம் ஆகிய கருத்தாக்கங்கள் நாயர்னின் தேசியம் பற்றிய சிந்தனையில் புறக்கணிக்கப்படுவதைச் சுட்டிக்காட்டும் ப்ளாட், தேசியப் போராட்டத்தில் சாதாரண மக்களுக்கு வெறும் செயலாக்கமற்ற பங்கையே இக்கோட்பாடு அளிக்கிறது என்பதையும் குறிப்பிடுவார். மார்க்ஸ் எங்கல்சிடமே ஐரோப்பிய மைய விரவல் கொள்கையின் கூறுகள் இருந்ததை நாம் இங்கு நினைவூட்டிக்

- 63 I. DUETSCHER, The Prophet Armed: Trotsky:1921-1929, OUP, 1970, p.49
 64 BLAUT, p.65
 65 Ibid, p.65
 66 MUNCK, p.146-147
 67 Ibid, p. 144
 68 T. NAIRN, The Modern Janus. NLR, No. 94, 1975

கொள்வது பொருத்தம். ஆனால் அவர்கள் எந்நாளும் சுரண்டலையும் வர்க்கப் போரட்டத்தையும் தங்கள் வரையறையிலிருந்து கைவிட்டதில்லை என்பதும் சிந்திக்கத்தக்கது.

(ii) தேசியத்தைச் சுயேச்சையான ஒரு ஆற்றலாக அணுகும் சிந்தனைகள் : செவ்வியல் மார்க்சியம் தேசியப் போராட்டத்தை ஒரு வர்க்கப்போராட்டமாக அணுகிறது. எனினும் ‘‘சமூக வளர்ச்சிப் போக்கில் உருவாகும் வர்க்கப் பிரச்சினைகளுக்கு முழுமையாகக் கீழ்ப்படிந்ததே தேசியப் பிரச்சினை’’ என மார்க்சிய-லெனினியக் கல்வி நிறுவனம் போன்றவை வலியுறுத்தும்போது⁶⁹ தேசியப் பிரச்சினையின் ஒப்பீட்டள விலான சுயேச்சைத் தன்மை முற்றாக மறுக்கப்பட்டு ஒரு வகை வறட்டு வர்க்கவாதத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் ஆபத்து குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தகையப் போக்கிற்கு நேரெதிராக எல்லா விதமான வர்க்கப் பகுப்பாய்விற்கும் அப்பாற்பட்ட சுயேச்சைச் சக்தியாகத் தேசியத்தைப் பார்க்கிற சிந்தனைப் போக்குகளும் சமீப காலத்தில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆட்டோ பாயர், கார்ல் ரென்னர் போன்றோரின் சிந்தனைகளில் இக் கருத்து செல்வாக்கு வகித்ததை முன்பே குறிப்பிட்டோம்.⁷⁰ புகழ் பெற்ற மார்க்சிய அறிஞர் நிகோஸ் பவுலன்ட் சால், வர்க்க நடைமுறைகளிலிருந்து சுதந்திரமாய் வரலாற்றில் செயல்படுகிற சுயேச்சையான சக்தியாகத் தேசியத்தைப் பார்க்கிறார்.⁷¹ சமச்சீரற்ற வளர்ச்சி நோக்கில் தேசியத்தைக் காணும் நாயர்னின் கோட்பாட்டிலும் வர்க்கப் போராட்டத்தைத் தவிர்ந்துத் தேசியத்தைச் சுயேச்சையான சக்தியாக அணுகும் பார்வை இருப்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. இத்தகைய போக்கு இறுதியில் தென் ஆப்பிரிக்க வெள்ளையர், இஸ்ரேலியர் மற்றும் வட அயர்லாந்து புராட்டஸ்டன்ட் மதத்தினர் ஆகியோரின் தேசியத்திற்கும் கூட வக்காலத்து வாங்கும் போக்கிற்கு நாயர்னை இட்டுச் செல்கிறது என்பார் ப்ளாட்.⁷² இது குறித்துப் பின்னர் விரிவாய்ப் பார்ப்போம்.

(iii) தேசியத்தைத் தர்க்கபூர்வமற்றதாகவும் பாசிசத்துடனும் இணைத்துப் பார்க்கும் சிந்தனைகள் : தேசப் பரப்பு, நிலைத்திருப்பதற்கான அரசியல் சாத்தியம் ஆகியவற்றைப் பற்றிக் கவலைப் படாமல் தன்னுடைய கலாச்சார சமூகத்திற்கு ஒரு சுதந்திர அரசை உருவாக்க நினைக்கும் தேசியமானது குருட்டுத் தனமான தர்க்கபூர்வமற்ற ஒருகருத்தியலாகவும் குடிமை மதமாகவும் பார்ப்பார் அறிஞர் ஆப்ஸ்பாம். இத்தகைய அரசியல் கருத்தியலும் இயக்கமுமான தேசியம் சமயங்களில் முதலாளிய அரசுருவாக்க முயற்சியுடன் இணைகிறது. அப்போது அது தர்க்கபூர்வமானதாகவும் நியாயபூர்வமானதாகவும் இருக்கிறது. இன்று இத்தகைய வரலாற்றுப்பூர்வமான இயல்பான முதலாளியவளர்ச்சி என்பது கிடையாது. எனவே இன்றைய காலகட்டத் தேசியம் அனைத்தும் சிதைவு போக்கிற்கான தேசியமேயாகும் (Fissiparous Nationalism). இது தர்க்கபூர்வமானதல்ல (irrational), முதலாளியப் பொருளாதாரம் சர்வதேசியமயப்பட்டு வரும் பின்புலத்தில் (பன்னாட்டு நிறுவனம், உலக வங்கி போன்ற வற்றின் மூலமாக) இறைமையுடைய தனி

அரசுகளின் முக்கியத்துவம் அழிந்து வருகிறது எனக் கூறும் ஆப்ஸ்பாம், இதே அடிப்படையில் அத்தகைய அரசிறைமைக்கான தேசியப் போராட்டங்கள் நடத்துவதையும் தர்க்கபூர்வமற்ற செயலாகக் குறிப்பிடுகிறார்.⁷³ தேசியத்தை முதலாளியத்துடன் நேராகப் பொருத்திப் பார்ப்பதிலுள்ள சிக்கலை முன்பே குறிப்பிட்டோம். முல்தனம் சர்வதேசமயமாதல் என்பது அரசுகளின் முக்கியத்துவத்தைக் குறைத்துவிட்டது என்பதையும் நாம் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. தனது பன்னாட்டு நிறுவனக் கொள்ளைக்குச் சாதமாக ஏகாதிபத்தியங்கள் இன்றைய மூன்றாம் உலக நாட்டு அரசுகளை இராணுவ ரீதியில் வலிமைப் படுத்தி வருவதையே பார்க்கிறோம். தவிர்வும் ஆப்ஸ்பாம் கருதுவது போலக் காலனியமய நீக்கப் போக்கு (decolonisation) என்பது தேசங்கள் சிதறுண்டு போவதற்கே வழிவகுக்கும் என்பதற்கும் ஆதாரமில்லை எனவும் ப்ளாட் போன்றோர் கருதுகின்றனர்.⁷⁴

ஆப்ஸ்பாம் போலன்றி இன்றைய பிரிவினைப் போராட்டங்களை நேர்மறையாகவே அணுகிய போதும் நாயர்ன் பாசிசத்தைத் தேசியத்தின் தொன்ம மாதிரியாகக் (Archetype) குறிப்பிடுவார். தீவிரமான தேசியமே பாசிசமாகிறது என்றும், தேசியத்தின் தர்க்கபூர்வமான முடிவு பாசிசமே என்றும் அவர்

- 69 MUNCK, P.166 (அழுத்தம் நம்முடையது)
 70 பண்பாட்டு அம்சங்களுக்கு அத்த முக்கியத்துவம் அளித்தபோதிலும் இவர்கள் முற்றாக வர்க்கப் பகுப்பாய்வின் பங்கை மறுத்தவர்களல்ல என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.
 71 BLAUT, P. 63
 72 BLAUT, P. 66
 73 BLAUT, P. 113
 74 Ibid, P. 116

குறிப்பிடுவார்.⁷⁵ பெரும்பாலும் பாசிச நாடுகளில் தேசியம் பிரதானமான ஓர்மசமாக விளங்கியதென்னவோ உண்மைதான். ஆனால் எல்லாப் பாசிச நாடுகளும் எல்லாக் காலங்களிலும் தேசிய வெறியுடன் விரிவாக்க முயற்சிகளை மேற்கொண்டதில்லை. பிராங்கோவின் ஸ்பெயினும் சலாசரின் போர்த்துக்கலும் இதற்கு எடுத்துக்காட்டுகள். தவிர்வும் விரிவாக்க முயற்சி என்பது ஏகாதிபத்தியங்களின் பொதுவான பண்புதானே யொழிய அதனைப் பாசிசத்திற்கு மட்டுமே உரித்தானதாகவும் பார்த்துவிட முடியாது, காலனியத்தின் கருத்தியலுட்படையே காலனிய மக்களை இழிவாகப் பார்ப்பதுதான். தேசிய இயக்கங்கள் என்பன முதலாளியச் சனநாயகத் தன்மையுடையதாகவும், பாசிசத் தன்மையுடையனவாகவும், வியட்நாம் போன்ற நாடுகளில் சோசலிசத் தன்மையுடையனவாகவும் கூட இருத்திருக்கின்றன. அதனைப் பாசிசத்துடன் மட்டுமே இணைத்துப் பார்ப்பது ஏற்க இயலாத ஒன்றாகும்.

(iv) தேசியப் போராட்டத்தைப் புறவய வர்க்கப் போராட்டமாகப் பார்க்கும் சிந்தனைகள் : வர்க்கப் போராட்டம், சுரண்டல் ஆகியவற்றிற்கு இரண்டு பரிமாணங்கள் உண்டு என்கிறார் ஜேம்ஸ் ப்ளாட்,⁷⁶ என்று உள்நாட்டு வர்க்கப் போராட்டம் மற்றும் உள்நாட்டுச் சுரண்டல். மற்றது புறவயமானது. தொடக்க கால வர்க்கமற்ற இனக்குழுச் சமூகங்களில் சுரண்டல் இருந்ததில்லை. சுரண்டல் என்பது முதன் முதலாக ஒரு அன்னியச்

பண்பாடு மூலம் தொடர்பில்லாத, கட்டுப்படுத்த படாத புறவயச்சுரண்டல் மிகவும் கொடுமையாகவும் கொடுமையானதாகவும் இருக்கிறது. எனவே புறவயச் சுரண்டலுக்கெதிரான புறவய வர்க்கப் போராட்டமும் உள்நாட்டு வர்க்கப் போராட்டத்தைக் காட்டிலும் வித்தியாசமானதாகவும் நேரடியான அரசதிகாரத்திற்கான போராட்டமாகவும் வெளிப்படுகிறது, சுரண்டலை ஒழிப்பதற்கான அவசியமான நிபந்தனையாக அன்னிய ஆதிக்கத்தை ஒழிப்பதென்பது இருந்த போதிலும் அதுவே போதுமான நிபந்தனையாக இருப்பதில்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கது. உள்நாட்டு ஆளும் வர்க்கம், உள்நாட்டு உழைக்கும் வர்க்கம், வெளிநாட்டு ஆளும் வர்க்கம் வெளிநாட்டு உழைக்கும் வர்க்கம் ஆகிய நான்கிற்குமிடையேயான உறவு எல்லாச் சூழல்களிலும் ஒரே மாதிரியாக அமைவதில்லை. தேசியப் போராட்டங்களின் சிக்கலின் அடிப்படை இதுவே.

ஸ்டாலினுடைய வரையறையை ஏற்றுக் கொள்ளாமல், தேசிய உணர்வை முதலாளியத்துடன் நேரடியாக இணைத்துப் பார்ப்பதைக் கடுமையாக மறுப்பது ஆகியவற்றில் மரபுவழி மார்க்சியத்திலிருந்து விலகி நிற்கிற ப்ளாட், தேசியப் போராட்டம் என்பது அடிப்படையில் வர்க்கப் போராட்டமே என்கிற மார்க்சிய-லெனினிய நிலைபாட்டை வலியுறுத்துவதே தன் நோக்கம் என்கிறார். எனினும் 'சோசலிச நாடுகளுக்கிடையேயான தேசியப் போராட்டங்களை ப்ளாட்டால் விளக்க இயலாமற் போவதைச் சுட்டிக் காட்டும் மங்க், ப்ளாட்டின் கொள்கை தேசிய உணர்வின் ஒப்பீட்டு ரீதியான சுயேச்சைத் தன்மையை முற்றாக மறுப்பதால் 'தேசியப் போராட்டம் என்பது வர்க்கப் போராட்டமே' எனச் சொல்லத்தான் முடிகிறதே யொழிய அதனை விளக்க முடியாமற் போகிறது என்கிறார்.⁷⁶

சமூகத்தை அடிமை கொள்வது அல்லது அதனிடமிருந்து கப்பம் வசூலிப்பது என்பதில் தொடங்குகிறது என்கிறார் ப்ளாட். இதனை அந்நியச் சுரண்டல் அல்லது புறவயச் சுரண்டல் எனலாம். வர்க்க சமூகமாக உருப்பெறும்போது ஒரு சமூகத்தின் ஆளும் வர்க்கம் என்பது உள்நாட்டு உற்பத்தியாளரையும் சுரண்டுகிறது; வெளிநாட்டு உற்பத்தியாளரையும் சுரண்டுகிறது. சுரண்டப்படும் சமூகம் என்பது வெளிநாட்டு ஆளும் வர்க்கத்தாலும் சுரண்டப்படுகிறது. சமயங்களில் கூடவே உள்நாட்டு ஆளும் வர்க்கத்தாலும் சுரண்டப்படுகிறது. வரலாறு பூராவும் புறவயச் சுரண்டல் இருந்து வந்ததெனினும் காலனிய/நவகாலனிய சகாப்தத்தில் இது உச்சத்தையடைகிறது. ஒரு சமூகத்திற்குள் நடைபெறும் சுரண்டல் என்பது அடிமட்ட உற்பத்தியாளரின் குறைந்த பட்ச உயிர்வாழ்க்கைக்கு உத்தரவாதமளிக்கிறது. ஆட்சியாளருக்கும் உற்பத்தியாளருக்கும் இடையேயான பொதுவான பண்பாடு மற்றும் சமூக விதிகள் மூலம் இந்த உத்தரவாதம் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது. இத்தகைய பொது விதி,

மிக மிக மிகச் சுருக்கமாகவே இந்தச் சிந்தனைப் போக்குகள் இங்கே அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மிகவும் ஆழமான, சிந்தனை வளத்துடன் கூடிய இக் கருத்துகளை முழுமையாகப் புரிந்து கொள்வதற்கு இவை தொடர்பான நூற்களை விரிவாகப் படிப்பதே நல்லது, இந்தச் சிந்தனைப் போக்குகள் வழங்கியுள்ள மேலும் சில முக்கிய பங்களிப்புகளை நாம் கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்வது மிகவும் அவசியம்.

75 Ibid, P. 84

76 Ibid, Pp. 178-190

முதலாளியத் தோற்றம் மற்றும் வளர்ச்சிப் போக்கு ஆகியவற்றுடன் இவர்களில் சிலர் தேசியத்தை இணைத்த போதும் இவர்கள் யாரும் தேசம் பற்றிய இறுக்கமான வரையறை எதையும் கைக்கொள்ளவில்லை என்பதும் அதற்கான முயற்சிகளிலும் இறங்கியதில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கன. “தேசியம் தான் தேசத்தை உருவாக்குகிறதேயொழிய தேசம் தேசியத்தை உருவாக்கவில்லை” என்கிற கெல்னரின் கூற்று மிக மிக முக்கியமானதாகும். எல்லாவற்றையும் கடந்த முழுமையான, நிரந்தரமான, வரலாற்றுக்கப்பாற்பட்ட தேசம் என்கிற கருத்தாக்கத்திலிருந்து தேசிய உணர்வு, தேசிய இயக்கங்கள் தோன்றுகின்றன என்கிற கருத்து இங்கே முறியடிக்கப்படுகிறது. இதனையே பென் ஆண்டர்சன் “தேசம் என்பது ஒரு கற்பிதம் செய்து கொள்ளப்பட்ட சமுதாயம்” என்பார்.⁷⁷ தேசியம் என்பது பல் வேறுபட்ட சூழல்களில் பல்வேறு நாடுகளில் பல் வேறு விதமாய்க் கட்டமைக்கப்படுகிறது. முதலாளிய எழுச்சியோடு கட்டமைக்கப்பட்ட தேசியம் உண்டு. பாசிசக் கட்டமைப்புக்குப் பயன்பட்ட தேசியம் உண்டு. ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராக உருவாக்கப்பட்ட தேசியம் உண்டு. உட்பட்ட தேசிய இனங்களை ஒடுக்கி, மையப்படுத்தப்பட்ட அரசுருவாக்கத்திற்காக மக்களை ஒருங்கிணைக்கக் கற்பிக்கப்படும் தேசியம் உண்டு (எ-டு. இன்றைய இந்தியத் தேசியம்) நிலவும் அமைப்பு ஒன்றிலிருந்து உடைத்துக் கொண்டு ஒரு புதிய அரசுதிருத்தத்தை நிறுவ முயலும் சக்திகள் உருவாக்கும் தேசியம் உண்டு. “தனது தேசியப் போராட்டத்தின் மூலமாகவும் தேசிய இயக்கத்தின் மூலமாகவுமே கினியாபிசா தேசம் என்கிற நிலையை அடைந்தது” என்பார் அமில்கார் கப்ராவ்.⁷⁸ “லத்தீன் அமெரிக்காவின் தேசிய உருவாக்கங்கள் என்பன சந்தை உருவாக்கத்தால் கட்டமைக்கப்படவில்லை. தூலமான அரசியற் களத்தில் அது கட்டமைக்கப்பட்டது” என்பார் டெர்ரா ரிவாஸ்.⁷⁹ “புதிய அரசுகளின் தேச உருவாக்கக் கொள்கைகளில் நேர்மையான வெகுசனரஞ்சகமான தேசிய உற்சாகத்தையும் காணமுடியும். திட்டமிட்டு, சமயத்தில் மாக்கியாவெல்லித்தனமான தந்திரமான முறையிலும் தேசியக் கருத்தியலை உண்டுவது உண்டு.” என்பார் பென் ஆண்டர்சன்.⁸⁰

நவீன தேசம் என்பது முதலாளிகளின் படைப்பு அல்ல எனக் கூறும் பவுலன்ட்சாஸ், “அது உண்மையில் நவீன சமூக வர்க்கங்களுக்கிடையேயான சக்திகளின் உறவின் வெளிப்பாடேயாகும்” என்பார்.⁸¹ அந்த நவீன சமூக வர்க்கங்கள் என்பன வெவ்வேறு அரசியற்

சூழலில் வெவ்வேறாக இருக்கும். தேசியத்தை இரட்டை நிகழ்வாகக் காண்பார் ஆப்ஸ்பாம். முதலாளிய எழுச்சி, காலனியச் சுரண்டல் போன்ற சமூக மாற்றங்களை எதிர்கொள்ளும் வழிமுறையாக ஒன்று. நவீன மத்தியப்படுத்தப்பட்ட அரசின் குடிமை மதமாக இன்னொன்று. தேசியத்தின் இரு பணிகளாக ஜான் ப்ரூய்லி குறிப்பிடுவதுக் கிட்டத்தட்ட இத்துடன் பொருந்தும்.⁸² அவை (1) அரசு அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும் முயற்சியில் ஒரு குறிப்பிட்டக் காலகட்டத்தில் மக்களை இறுக்கி இணைத்தல். (2) யாரை அது கட்டுப்படுத்துகிறதோ அந்த மக்களுக்கு நியாயப்பூர்வமாகத் தோற்றமளிக்க ஒரு குறிப்பிட்ட அரசுக்குப் பயன்படல். தேசியம் என்பது அரசியல் ரீதியாய் நியாயப்படுத்திக் கொள்ளப் பயன்படும் கொள்கை எனக் கெல்னர் கூறுவதும் தங்களுக்குரிய ஒரு அரசைக் கைப்பற்றவும் தக்கவைக்கவும் உருவாக்கப்படும் செயல்பாடுகள், கருத்தியல் மற்றும் இயக்கங்களைத் தேசியம் என்கிறோம் எனப் பீட்டர் ஓர்ஸலி குறிப்பிடுவதும்⁸³ இத்துடன் இணைத்துப் பார்க்கத் தக்கன. ஆக அரசு அதிகாரங்களைக் கைப்பற்றுவது மற்றும் தக்கவைப்பது என்கிற இரட்டைப் பணிகளுடனும் தேசியம் தொடர்புடையதாகிறது. ஒடுக்கப்படுவது இதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம். அதேசமயத்தில் ஒடுக்குகிற நோக்கமும் தேசியத்திற்குக் காரணமாகலாம் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இத்தகைய நோக்கில் தேசியம் கட்டமைக்கப்படும்போது அதற்குரிய வகையில் ஒரு பண்பாட்டுப் பாரம்பரியம் கண்டுபிடிக்கப்படுகிறது என்பார் ஆப்ஸ்பாம்.⁸⁴ ஒரு திட்டமிட்டக் கற்பிதமான சமூகப் பொறியியலின் விளைவொருளே தேசம் என்றும் அவர் குறிப்பிடுவார். பிரெஞ்சுப் புரட்சிதான் பிரெஞ்சு தேசத்தை⁸⁵ உருவாக்கியது. ஏகாதிபத்தியத்திற்கெதிரான இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தான் இந்திய தேசியத்தைக் கற்பித்தது. தேச உருவாக்கத்தில் வரலாற்றின் பங்கையும்

77 BLAUT, p. 147

78 Ibid, p. 199

79 MUNCK, p. 158

80 Ibid, p. 148

81 MUNCK, P.148

82 MUNCK, P.153

83 MUNCK, P.P152,153

84 MUNCK, p.166

நாம் இந்த நோக்கிலேயே பார்க்க வேண்டும். இன்றைய அரசியல் நோக்கில் ஒரு தெரிவு செய்யப்பட்ட வரலாற்றை ஒவ்வொரு தேசிய இயக்கமும் உருவாக்குகிறது. பண்டைய அரசர்களின் கொடிய சுரண்டல், ஒடுக்குமுறை எல்லாம் மறைக்கப்பட்டு அவர்கள் தேசிய வீரர்களாக உருவாக்கப்படுகிறார்கள். பாதி தொன்மமாகவும் பாதி புராணிகமாகவும் இது உருவாக்கப்படுகிறது. பண்டார வன்னியன், விஜயன், சிவாஜி எல்லாம் இப்படித்தான் உருவாக்கப்பட்டார்கள். முதலாளியத் தேசிய அரசுகள் உருவாகிறபோது அரசையும் மக்களையும் இணைத்த அரசு விசுவாசம், மத நிறுவனம் ஆகியவை சிதறுண்டு போகும்போது இவற்றின் மீதான விசுவாசங்கள் தேசியக் கொடி, தேசிய கீதம் ஆகியவற்றிற்கு மாற்றீடு செய்யப்படுகிறது. குறியீடுகளின் தளத்தில் விசுவாசம் செயல்படுகிறது.

ஆகத் தேசம் என்பது அரசியல் ரீதியாக வரையறுக்கப்படுவது. அது வரலாற்றைத் தாண்டியதல்ல; மாறாக வரலாற்றுக்குட்பட்டது. வரலாற்று ரீதியாக வரையறுக்கப் படக்கூடியது. தேசப் போராட்டத்தை வெளும் வர்க்கப் போராட்டமாகச் சுருக்க முடியாது. ஆனால் அதே சமயத்தில் அது வர்க்க ஆய்வுக்கு அப்பாற்பட்டதுமல்ல.

III

தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்த மார்க்சியச் சிந்தனை வரலாற்றைத் தொகுத்துப் பார்க்கும்போது, இன்றைய சூழலின் பின்னணியில் நாம் கவனம் குவிக்க வேண்டிய புள்ளிகளாகக் கீழ்க் கண்டவை நம் கண்ணில் படுகின்றன. அவை :

(1) ஈழப் பிரச்சினை மற்றும் இந்திய ஒன்றியத்திலுள்ள தேசிய இனப் பிரச்சினைகள் குறித்துக் கருத்துக்கள் கூறும்போதும், விவாதங்கள் மேற்கொள்ளும்போதும் இங்குள்ள மார்க்சியர்கள், "பிரான்சிலிருந்து அல்சேஸ் பிரிந்து போகும் பிரச்சினை வந்தபோது மார்க்ஸ் சொன்னது போல" அல்லது "போலந்துப் பிரச்சினையை லெனின் அணுகியது போல" என்கிற பாணியில் பேசுவது வழக்கம். வரலாற்றுச் சூழலும், உலக அரசியலும், உலக முதலாளியப் பொருள்தாரக் கட்டமைப்பும் முற்றிலும் வேறுபட்டுள்ள இன்றைய சூழலில் இத்தகைய அணுகல்முறை உதவாது. ஒப்பிட்டுப் பேசுவதற்கு எல்லா விதங்களிலும் பொருந்தி வரக் கூடிய என்றென்றைக்குமான மாதிரிகள் (Classical Models) ஏதும் கிடையாது. தேசிய இனப்

புதிருக்கான சர்வரோக நிவாரணியான மாதிரிகளோ, மேற்கோள்களோ, அறிவுரைகளோ கிடையாது. இன்றைய தேசிய இன உணர்வு அடிப்படையிலான இயக்கங்கள் லெனின் வரையறுத்த முன்று பிரிவினைகளுக்குள் அடங்காது, நம்முடைய பிரச்சிணையை, மேற்கு அய்ரோப்பா போன்ற வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளின் தேசிய இனப் பிரச்சினையுடனோ, இல்லை லெனின் காலத்திய கிழக்கு அய்ரோப்பிய நாடுகளைப்போல வளர்ந்துவரும் முதலாளியக் காலகட்டத்தின் தேசியத்துடனோ இல்லை ஏகாதிபத்தியத்திடமிருந்து விடுதலை கோரும் காலநியப் பிரச்சினையோடோ ஒப்பிட முடியாது. லெனினது வகைப்பாட்டில் இரண்டாவது பிரிவில் அடங்கக்கூடிய அன்றைய ரசியா, ஆஸ்திரியா போன்ற பல்தேசிய இன நாடுகளின் பிரச்சினையோடு ஒப்பிடலாம்

85 பிரெஞ்சு மக்கள் ஒரு தேசிய இனமாக இருந்திருக்கலாம். அவர்கள் தேசமாக உருவாவதென்பது பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்குப் பின்பே, தேசமாக உருவான பிறகே அங்கு ஒரு தேசிய அரசு உருவாகிறது. இந்த இடத்தில் இவற்றுக்கிடையேயான வேறுபாடுகளை வரையறுத்துவிடுவது உசிதம்.

தேசிய இனம் (Nationality): ஒரு மக்கள் சமுதாயம். வரலாற்றுப்பூர்வமாகவும் அரசியற் களத்தில் அதன் செயற்பாடு மூலமாகவும் அது வரையறுக்கப்படுகிறது. தேசம் (Nation): ஒரு தேசிய இனத்தால் நிறுவப்படும் அரசியல் சமூகம்.

தேச அரசு (Nation State): முதலாளியப் புரட்சிக் கட்டத்தில் தேசத்திற்கும் அதன் அரசிற்கும் இடையே நிறுவப்படும் ஒருமை முதலாளியத்திற்கு முந்திய காலங்களில் தேசிய இனங்கள் இருந்திருக்கலாம். சமயங்களில் தேசமாகவும் அச் சமூகம் உருப் பெற்றிருக்கலாம். ஆனால் முதலாளியக் கட்டத்திலேயே தேச அரசு உருவாகிறது.

தேசியம் (Nationalism): தேசமாகவோ தேசஅரசாகவோ உருவாகும் முயற்சியிலோ இன்னொன்றின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபடும் முயற்சிலோ ஒரு தேசிய இனம் உருவாக்கும் அரசியல் இயக்கம்.

தேசியப்பிரச்சினை (Nationality Question): மேலே குறிப்பிட்ட எல்லா நிகழ்வுகள் மற்றும் சோசலிசத்தின் கீழ் இவற்றைத் தீர்ப்பது ஆகியவை குறித்த மார்க்சிய ஆய்வுகள்.

என்றால்கூட இரண்டு பெரும் வேறுபாடுகள் கவனத்திற்குரியவை. (1) இங்கேயுள்ள எந்தத் தேசிய இனப் பிரச்சினையும் வளர்ந்துவரும் முற்போக்கான முதலாளிய வர்க்கத்தால் கட்டமைக்கப் படுவதாகக் கொள்ள முடியாது. ஏகாதிபத்தியங்களைச் சார்ந்து வளரும் இன்றைய முதலாளியம், எந்த வகையிலும் தோற்ற கால முதலாளியத்தைப் போல எந்த ஒரு அம்சத்திலும் முற்போக்காக இல்லை. (2) ரசியாவில், ரசியத் தேசிய இனம் ஓடுக்கும் இனமாகவும் மற்றவை ஒடுக்கப்படும் இனங்களாகவும் இருந்தது போல இங்கே எந்த ஒரு தேசிய இனத்தையும் ஒடுக்கும் தேசிய இனமாகக் கூட்டிக் காட்ட முடியாது. மூலதனம், தொழில்நுட்பம், சந்தை ஆகிய மூன்றிலும் ஏகாதிபத்தியங்களைச் சார்ந்து நிற்கும் இந்தியப் பெரு முதலாளிகள் எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட தேசிய இனத்திற்குள்ளும் தங்கள் செயல்பாட்டை முடக்கிக் கொள்ளவில்லை. தமிழகத்திலுள்ள செட்டியார் அல்லது அய்யங்கார் அல்லது கவுண்டர் மூலதனங்கள் உட்பட அகில இந்திய அளவிலேயே தங்களது செயல்பாட்டையும் சந்தையையும் கொண்டிருக்கின்றன ஒட்டு மொத்தத்தில் பாரசி, பனியா முதலாளிகளின் செல்வாக்கு அதிகமாக இருந்த போதிலும் அவற்றை ஒடுக்கும் இனமாகப் பார்க்க முடியாது, இந்தி பேசும் மக்களை வரிடமும் அகில இந்தியத் தேசிய உணர்வு மிகுந்திருந்த போதிலும் அவர்கள் அனைவரும் ஒரு தேசமாக உருப் பெற்றிருக்கின்றனர் எனவும் சொல்ல முடியாது. இப்பெருமுதலாளிகள் செல்வாக்கு வகிக்கிற, அதிகாரங்கள் அனைத்தும் மத்தியில் குவிக்கப் பட்ட இந்து மயமான மத்திய அரசிற்கும் தேசிய இனங்களுக்குமிடையேதான் தேசிய இன மூரண்பாட்டைப் பார்க்கிறோம். இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிந்திய நவ காலனியச் சூழலின் பிரதானமான இந்த வேறுபாடுகளைக் கணக்கி லெடுத்துக்கொண்டே நாம் பார்க்க வேண்டும், நவ அரை காலனியச் சூழல்களில் தேசியத் தன்மையுடன் கூடிய தொழில் வளர்ச்சி சாத்தியமேயில்லை எனச் சமீர் அமின் போன்ற மார்க்சியப் பொருளியல் அறிஞர்கள் குறிப்பிடுவது கவனிக்கத்தக்கது. தனிரவும் பிரதான மாய் ஒரு தேசிய இனமே இருக்கக்கூடிய ஒரு காலனிய/அரைக் காலனிய அரசமைவில் மாவோ போன்றவர்கள் வரையறுத்த தேசிய முதலாளிகள் என்ற கருத்தாக்கத்தைப் பல் தேசிய இன அரசாகிய இந்தியாவின் தேசிய இனமூரண்பாடுகளை விளங்கி கொள்ளப் பயன்படுத்துவதில் சிக்கல் இருக்கிறது. இன்றைய சூழலில் தேசிய ஒடுக்குமுறையின் பின்புலமாகத் தான் பெரு முதலாளிகள் இருக்க முடியுமே யொழிய தேசிய இன எழுச்சியை வழி

நடத்தவோ, தலைமை தாங்கவோ அவர்களுக்கு எந்தத் தகுதியும் இல்லை.

(2) பொதுவான மொழி, தேச எல்லை, உள்பாங்கு, பொருளாதார வாழ்வு என்பன போன்ற இறுக்கமான நிபந்தனைகளின் அடிப்படையிலான தேசிய இனங்களுக்கான வரையறையும் இன்று பொருந்தாது. ஸ்டாலின் காலத்திலேயே கூட இவ் வரையறை எந்தப் பின்னணியில் உருவாக்கப்பட்டது என்பதை முன்பே விளக்கியுள்ளோம். பொதுமொழி என ஒன்று இல்லையாகையால் அகில இந்தியத் தேசியம் என ஒன்று கிடையாது எனச் சொல்வதற்கு வாய்ப்பிருக்கிறது என்ற அடிப்படையில் தமிழ்த்தேசியம் பேசுகிற நாம் மேற்கண்ட வரையறையைத் தூக்கிப் பிடிப்பது வெறும் சந்தர்ப்பவாதமாகவே முடியும். ஏனெனில் இந்த வரையறையை நாம் வற்புறுத்தினால் பதினாறு தனித்தனி இனக்குழுக்கள் இணைந்து உருவாகியுள்ளன. பொதுமொழி எனச் சொல்வதற்கு ஒன்றுமில்லாத நாகர்களை ஒரு தேசிய இனம் இல்லை என மறுப்பவர்களாகவும் அவர்களது சுய நிர்ணய உரிமைக்கான போராட்டம் நியாயமற்றது எனச் சொல்பவர்களாகவும் ஆவோம், தனிரவும் பலமொழிகளைப் பேசிய பல நாடுகளைச் சேர்ந்த யூதர்கள், 'இஸ்ரேல்' என்கிற ஒரு நாட்டை உருவாக்கி தொடர்பு விட்டுப் போன 'ஈபுரு' மொழியை மீண்டும் பொதுமொழியாகப் புத்துருவாக்கம் செய்யும்போது நாம் ஏன் அதிகம் பேர் பேசுகிற 'இந்தி' மொழியைப் பொது மொழியாக உருவாக்கிக் கொள்ள முடியாது என்கிற அகில இந்தியத் தேசிய வெறியர்களின் வாதத்தையும் எதிர்கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருப்போம். மேலும் மேற்கூறிய நிபந்தனைகளில் பெரும் பான்மை பூர்த்திசெய்யப்பட்டிருந்தும் கூட, குறிப்பாக ஒரே மொழி பேசுபவர்களாக இருந்தும் கூட இன்று பஞ்சாபிகளும் காஷ்மீரிகளும் மத அடிப்படையில் இரு இரு தேசிய இனங்களாகப் பிரிந்து கிடப்பதையும் பார்க்கிறோம். அதே சமயத்தில் ஒரே மதத்தினராக இருந்தும் கூட மேற்குப் பாகிஸ்தானியரும் கிழக்கு வங்கத்தினரும் ஒரு தேசிய இனமாக உருப்பெற இயலாமற் போனபையையும் நாம் பார்த்திருக்கிறோம். எல்லாவற்றையும் ஒத்திணைத்துப் பார்க்கும்போதுதான் "தேசம் என்பது ஒரு கற்பிதம் செய்யப்பட்ட சமூகம்; ஒரு தேசத்தின் பாரம்பரியம்; வரலாறு என்பவை திட்டமிட்டு உருவாக்கப்பட்டவை; தேசிய இனப் போராட்டங்கள் தான் தேசங்களை உருவாக்குகின்றவேயொழிய தேசங்கள் தேசிய இன உணர்வுப் போராட்டங்களை உருவாக்குவதில்லை" என்பன போன்ற தேசம் பற்றிய நவீன சிந்தனைகளின் முக்கியத்துவம் புரிகிறது.

அரசு போலவே தேசமும் எல்லாக்காலங்களிலும் என்றென்றைக்கும் நிரந்தரமாய் இருந்து வந்ததில்லை. தேசம் என்பது ஓர் அரசியல் வரையறை.

இனக்குழுக்களாக மக்கள் சமூகங்கள் சிதறுண்டு கிடந்தபோது அவற்றிற்குள் வர்க்கங்கள் இருந்ததில்லை. ஒடுக்குமுறைக் கருவியான அரசும் இருந்ததில்லை. இரத்த உறவுகளின் அடிப்படையில் சமூகம் இயங்கியது; உற்பத்தி மேற்கொள்ளப்பட்டது. நில எல்லை உணர்வு (territorial consciousness), மொழி உணர்வு போன்றவை அச்சமூகங்களில் இருந்ததில்லை. சமூகங்கள் வர்க்கங்களாக உருப்பெறும் போது அரசுகள் தோன்றுகின்றன. நில எல்லை உணர்வு வருகிறது. இத்தகைய சமூக மயமாக்கல் முயற்சியினூடாகப் பிற இனக்குழுக்கள் கொடுமையாக ஒடுக்கப்பட்டு, அவர்களது நம்பிக்கைகள், மொழி, பண்பாடு எல்லாம் இரக்கமேயில்லாமல் நசுக்கப்பட்டுத் தன்வயப்படுத்தும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகிறது. வளர்ச்சியடைந்த உற்பத்திமுறை என்பது இம்முயற்சியில் பேருதவி புரிகின்றது. இக்கால கட்டத்தை இனக்குழுக்கள் விவசாயமயமாகும் (Peasantisation) காலம் எனலாம். இப்போது நில எல்லையின் அடிப்படையிலான மொழி உணர்வுகள் கட்டமைக்கப்படுகின்றன, “வட வேங்கடம் தென் குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறும் நல் உலகத்து” என்கிற தொல்காப்பியப் பாடிரம் இந்தச் சூழலின் வெளிப்பாடேயாகும். நில எல்லையும், மொழியும் வியக்கத்தக்க அளவிற்கு இணைத்துப் பாடப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தகைய மொழி-எல்லை உணர்வென்பது தேசிய இன உணர்வின் ஒரு தொன்ம மாதிரியேயாகும், பல்வேறு இனக்குழுக்களின் தனித்துவங்கள், தல, மொழி, பண்பாட்டு வேறுபாடுகள் எல்லாம் நசுக்கிச் சிதையும் சோக ஓலங்களையெல்லாம் உள் ஒடுக்கி இந்த அகண்ட தமிழ்க் குரல் ஒலிப்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. எனவே தேசிய இன உணர்வு என்பதையே முதலாளியக் கால கட்டத்தின் மேற்கட்டுமானமாகப் பார்ப்பது ஏற்புடையதல்ல முதலாளியக் கட்டத்தில் ஒரு தேசிய இனம் தன்னைத் தேசமாக அரசியல் ரீதியில் வரையறுத்துக் கொண்டு தேசிய அரசாக உருப்பெறுகிறது. நிலம், மொழி, அரசு என்கிற மூன்றும் ஒருங்கிணைவு பெறுகிறது. நாம் மேற்குறிப்பிட்ட சங்க காலச் சூழலில் நில எல்லை, மொழி ஆகியவை ஒருங்கிணைந்து உணரப்பட்டபோதிலும் இவை ஒற்றை அரசுடன் இணைத்துப்பார்க்கப்படாமல் முவேந்தர்களுடன் இணைத்துப் பார்க்கப்படுவதற்கு நாம் ஏராளமான எடுத்துக் காட்டுக்கள் சொல்ல முடியும்.⁸⁶ முதலாளியக் கட்டத்திலேயே முதன்

முதலாக ஒரு வர்க்கம் (முதலாளிய வர்க்கம்) தன்னைத் தேசிய அடிப்படையில் வரையறுத்துக் கொள்கிறது. பண்டப் பொருளாதாரமும் சந்தையும் இந்தத் தேவையை அந்த வர்க்கத்திற்கு ஏற்படுத்துகிறது. தேசிய அரசின் தோற்றத்தை ஒரு தேதி குறிப்பிட்டு நாம் சொல்லிவிட முடியும். தேசிய இன உணர்வு மற்றும் தேசிய இனத்தின் தோற்றத்திற்கு நாம் அப்படி ஒரு தேதியைச் சொல்லிவிட முடியாது. தேசிய அரசு, தேசம், தேசிய இனம் ஆகிய அனைத்தையும் துல்லியமாக வேறுபடுத்தித் தேசிய அரசை மட்டுமே முதலாளியத்துடன் இணைத்துப் பார்க்காமல் எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகவும் முதலாளியத்தின் வெளிப்பாடாகவும் பார்க்கும் தவறு எப்போதுமே நடந்து வந்திருக்கிறது.

இந்தக் கருத்தின் இன்னொரு வெளிப்பாடு சோசலிசக் கட்டத்தில் தேசிய உணர்வு இருக்காது என்பதும் தேசியப் போராட்டங்கள் நியாயமற்றவை, ஒடுக்கப்பட வேண்டியவை என்கிற வாதமுமாகும். இது எத்தனை தூரம் பொய்யானது, தவறானது என்பதற்கு இன்றைய ரசிய மற்றும் கிழக்கு அய்ரோப்பிய நாடுகளின் வரலாறு நமக்குச் சான்று பகர்கிறது. இதையெல்லாம் சொல்வதால் தேசிய இன உணர்வு உருவாக்கத்தில் மொழி, நில எல்லை, வரலாறு, பண்பாடு ஆகியவற்றிற்குப் பங்கே இல்லை என்பதல்ல. திட்டமிட்டு உருவாக்கப்படும் தேசிய உணர்வு என்பது இவற்றின் அடிப்படையில்தான் உருவாக்கப்படுகிறது. ஆனால் இவற்றை வறட்டுத் தனமாய் அவசிய நிபந்தனைகளில் ஒன்றாய்க் கொள்ள வேண்டியதில்லை என்பதுதான். தனிரவும் தேசிய உணர்வுக் கட்டமைப்பில் இந்த நிபந்தனைகளில் எந்த ஒன்று குவிமையமாக மாறுகிறது என்பது அந்தந்த அரசியற் சூழலில் வேறுபடுகின்றது. பஞ்சாபில் மதமும் எழுத்து வடிவமும் (“குர்முகி”) குவி மையமாகிறது. கிழக்கு வங்கத்தில் மரபினம் குவி மையமாகிறது. தமிழக வரலாற்றைப் பொறுத்த மட்டில் வடமொழி ஆதிக்கத்திற்கெதிரான எதிர்ப்புக் குரல் தமிழ் உணர்வாக⁸⁷ வெளிப்பட்டு வந்திருக்கிறது. எனவே தமிழ்த் தேசிய உணர்வுக் கட்டமைப்பில் மொழியைக் குவி மையமாகப்படுத்துவது எளிதாகிறது. இந்த நோக்கில் இங்கே தமிழக வரலாறும் கட்டமைக்கப்பட்டது.

(3) அப்படியானால் அகில இந்தியத் தேசியம் ஒன்றையும் இப்படிக் கற்பிதமாகவே

86 “தமிழ் கெழு முவர்” — அகம் 31:14

87 இதனை மொழிக் களத்தில் நடைபெற்று வந்த வர்க்கப் போராட்டம் எனலாம்.

கட்டமைக்கப்பட்டது. சொசலிசத்திய அடிச்சிக்க அனை ஏறட உடை இத்தே2 அட உரு உல மத் மது மது இ. நல ஒடு நல இ. ந. ம. 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

கட்டமைத்துவிட முடியுந்தானே? அப்படித்தான் இங்கே மைய அரசும் பின்னணியிலுள்ள பெரு முதலாளிகளும் ஏகாதிபத்தியங்களும் முயல்கின்றன. 88 1947க்கு முன்பு காலனியச் சூழலில் இதற்கொரு நியாயமும் இருந்தது. ஒட்டு மொத்தமாய் ஆங்கில ஏகாதிபத்திற்கெதிராய் மக்களைத் திரட்டுவது அன்று அவசியமாய் இருந்தது. அந்த நோக்கில் இங்கே அகில இந்தியத் தேசிய உணர்வு கட்டமைக்கப்பட்டது. தேசிய வரலாறு எழுதப்பட்டது. தேசிய வீரர்கள் உருவாக்கப்பட்டனர். 89 வளமான வரலாறு, பண்பாடு, மொழி ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலும் தேசிய இன உருவாக்கங்களின் அடிப்படையிலும் பிளவுண்டு கிடந்த இந்தியாவில் அகில இந்தியத் தேசிய உணர்வைக் கட்டமைக்க இந்து மதம் பெரிய அளவில் பயன்பட்டது. 'பாரதம்', 'ஆரிய சம்பத்து' போன்ற சொல்லாட்சிகள் கவனிக்கத்தக்கன, ஏகாதிபத்தியத்திற்கெதிராக இருந்த போதிலும் இந்த அடிப்படையில் இந்திய முஸ்லிம்களும், சீக்கியர்களும் தனியாகத் தங்களை மதரீதியில் அடையாளம் கண்டு கொள்ளும் நிலையும் ஏற்பட்டது. எனினும் சனரஞ்சகச் சனநாயக உணர்வான ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு என்பது இந்துமத அடிப்படையிலான அகில இந்தியத் தேசிய உணர்வுடன் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டு அன்றைய விடுதலைப் போராட்டக் கருத்தியல் உருவாக்கப்பட்டது. 90 இந்த அகில இந்திய உணர்வின் எச்ச சொச்சம் இன்னும் கூட மக்கள் மத்தியில் ஓரளவு செல்வாக்குடன் இருப்பதையும் மறுத்துவிட முடியாது. 91 மேலும் மேலும் இந்து மத வெறியைத் தூண்டி விடுவதன் மூலமும், இந்திய ஒருமைப்பாடு என்பதையும் இந்து நலம் என்பதையும் ஒன்றாகக் காட்டி இந்திய ஒருமைப்பாட்டுக்கு ஆபத்து என்பது இந்து நலவிற்கு எதிரானது என்கிற அடிப்படையில், இன்றைய ஏகாதிபத்தியங்களைச் சார்ந்து நிற்கும் பெரு முதலாளிகள், அதிகாரவர்க்கம், மதவாத சக்திகள் முதலியன அகில இந்தியத் தேசிய உணர்வைக் கட்டமைக்க முயல்கின்றன,

ஆனால் ஒரு அரைநவ காலனியச் சூழலில் ஒரு பல்தேசிய இன நாட்டிற்குள் இன்று அகண்ட தேசியம் என்பது சாத்தியமேயில்லை. இந்த நாடுகள் அனைத்தும் ஏகாதிபத்தியம்

88 ஏகாதிபத்தியங்களைப் பொறுத்தமட்டில் பெரிய சந்தை மற்றும் கொள்ளைக்கு 'இந்தியா' 'பிரேசில்' போல நாடுகள் பெரிதாக இருப்பதே வசதியாக இருக்கிறது நாடுகள் சிறிதாகச் சிறிதாக மையத்தை நோக்கியப் பொருளாதாரக் குவியல் குறைகிறது எனப் பொருளியல் அறிஞர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். எனவே பொருளியல் நோக்கில் ஏகாதிபத்தியங்கள் நாடுகளைத்

களைச் சார்ந்த ஒரு வளர்ச்சிப் பாதையை மேற்கொள்கின்றன. இது கடுமையான ஏற்றத் தாழ்வான வளர்ச்சிக்கும் போராட்டங்களுக்கும் ஒடுக்குமுறைக்கும் சனநாயக உரிமைகள் பறிக்கப்படுவதற்கும் மையப்படுத்தப்படுதலுக்

துண்டாடுவதைக் கொள்கையாகக் கொண்டுள்ளன என்பதில் பொருளியல்லை. இதன் பொருள் நாடுகளைப் பெரிதாக வைத்திருப்பதுதான் ஏகாதிபத்தியத்தின்பண்பு என்பது மல்ல. ஏகாதிபத்தியங்கள் ஒரு தேசிய இனக் கிளர்ச்சிக்கு ஆதரவாக இருக்கின்றனவா இல்லையா என்பது அங்குள்ள புவியியற்குழல், படைபல நோக்கு, இராணுவ நலன், ஆயுத விற்பனை, பொருளியல் நல நோக்கு என்பன போன்ற இராணுவ, அரசியல் நலன்களின் அடிப்படையில் தூலமாகத் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது.

89 பார்க்க ; மா. வளவன் என்ற பெயரில் நான் திரு. பெ. மணியரசனுடன் இணைந்து எழுதியுள்ள 'பாரதி-ஒரு சமூக வியல் பார்வை' (கார்க்கி நூலகம், 1983) என்ற நூலில் உள்ள 'காலமும் களமும்' என்னும் கட்டுரை.

90 கருத்தியல் விளிப்பின் மூலம் (Ideological Interpellation) மனிதர்கள் "Subject" களாக உருவாக்கப்படுகின்றனர் என்பார் அல்துஸ்ஸர். இங்கே மக்கள் "இந்தியர்" என்கிற Subject களாக உருவாக்கப்பட்டனர்.

91 இந்திய ஒன்றியத்தின் கீழ் ஒன்றுபட்டு நிற்பதா இல்லை பிரிந்து போவதா என வாக்கெடுப்பு நடத்தினால் இந்தியா விலுள்ள பெரும்பாலான தேசிய இனங்கள் பிரிந்து போவதற்கு எதிராகக் கூட வாக்களிக்கலாம். இன்றைய சூழலில் இது சாத்தியந்தானா இல்லையா என்பது போன்ற பல்வேறு சிந்தனைகளை உள்ளடக்கி இக் கருத்து உருவாகிறது. இதுவே நேரெதிரான ஒரு கருத்தாக உடனடியாக மாறக் கூடிய வாய்ப்பு இல்லை என்று சொல்லிவிட முடியாது. 'பிரான்சிலிருந்து 'அல்ஜீரியா' பிரிந்து போவது குறித்து வாக்கெடுப்பு நடத்திய போது 97 சதம்பேர் பிரிந்துபோவதற்கெதிராக வாக்களித்தனர். மிகச் சில காலத்திற்குப்பின்பு, 'பிரான்சு' தோற்ற பிறகு போராட்டம் வெற்றி பெற்ற சூழலில் வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட்டபோது 97 சதம் பேர் பிரிவினைக்கு ஆதரவாக வாக்களித்தனர். பார்க்க. BLAUT, P. 193.

கும் பெருந் தேசிய/பெரு மத/பெரு இன வெறிகளுக்கும் காரணமாகின்றது. எனவே ஒரு பல் தேசிய இன நவ/அரைக்காலனிய நாட்டில் இந்த வெறிக்கும் இந்த வெறியை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கும் மைய அரசிற்கும் எதிராகத் தேசிய இனங்களின் எழுச்சி தவிர்க்க இயலாததாகிறது.⁹² இந்தப் பொருளாதாரச் சுரண்டல்களுக்கெல்லாம் பின்புலமாக ஏகாதிபத்தியம் இருந்த போதிலும் முழுமையானக் காலனி ஆட்சியின்போது அது வெளிப்படையாக மக்கள் முன்நின்றது போல இப்போது நிற்கவில்லை. தவிர்வும் இன்றைய சனநாயக, இன ஒடுக்கு முறைகளில் ஏகாதிபத்தியங்களின் பங்கு எள்ளளவும் நேரிடையாக இல்லை. எனவே ஏகாதிபத்தியத்திற்கெதிரான அரசியல் விடுதலை என்கிற முழக்கத்தின் கீழ் அகில இந்தியத் தேசியம் கட்டமைக்கப்படுவதும் இன்று சாத்தியமில்லை. இன்றைய சமூக/அரசமைவின் மூலம் பெரும்பலன்களைக் குவித்துக் கொள்ளும் ஆளும் வர்க்கம் தனக்கும் மக்களுக்குமிடையேயான இடைவெளியை இட்டு நிரப்பும் பாலமாகவே அகில இந்தியத் தேசிய உணர்வு மற்றும் இந்து மத வெறியைப் பயன்படுத்துகிறது.

பெரும்பான்மையான மக்களுடன் ஒப்பிடும் போது இன்றைய அமைப்பிற்குள் பொருளாதாரப் பலன்களை ஒப்பீட்டளவில் அதிகமாகப் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடிய இன்னொரு வர்க்கம் அமைப்பு ரீதியாய்த் திரட்டப்பட்ட இந்தியத் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் மேற்பகுதி மற்றும் மத்தியதர வர்க்கமாகும்.⁹³ ஏகாதிபத்தியங்களிலுள்ள 'பிரபுத்துவத் தொழிலாளர் (Labour Aristocracy)' என லெனினால் வரையறுக்கப்பட்ட பாட்டாளி வர்க்கத்தின் முன்றாம் உலகப் பிம்பங்களாகிய இவர்களின் பிரதிநிதிகளாக விளங்குவோர் இடது/வலது மைய நீரோட்டப் பொதுவுடைமைக் கட்சியினர். தேசிய ஒருமைப்பாடு குறித்து இவர்கள் பெரு முதலாளிகளையும் மதவாத சக்திகளையும் காட்டிலும் அதிகக் கூச்சல் போடுவது கவனிக்கத்தக்கது. சுயநிர்ணய உரிமை முழக்கமானது பாட்டாளி வர்க்கத்தைத் தேசிய இன அடிப்படையில் பிளவுபடுத்துவதாகும் என்கிற வாதத்தின் அடிப்படையில் இவர்கள் இந்தத் தரகு வேலையைச் செய்கின்றனர். ஆனால், பிரச்சினை இனி பிளவுண்டு போவதல்ல. ஏற்கனவே பிளவுண்டு கிடப்பதுதான் பிரச்சினையே. தேசிய இன ஒடுக்குமுறை இதற்குக் காரணமாகியுள்ளது. இதனை ஒழிப்பதும் சுயநிர்ணய உரிமை மூலம் உரிய நம்பிக்கையை ஒடுக்கப்பட்டத் தேசிய இனங்களுக்கு அளிப்பதும் மட்டுமே தேசிய இன அடிப்படையில்

தொழிலாளர் பிளவுறுவதைத் தடுக்க ஒரே வழி என்பதை இவர்கள் சிந்திப்பதில்லை.

(4) தேசிய அரசு உருவாக்கத்தில் தொடக்க கால முதலாளியத்தின் பங்கை வலியுறுத்தும் மார்க்சியத்தைக் கன்னோலி, லெனின் போன்றோர் காலனிய விடுதலைக் காலத்தில் பாட்டாளி வர்க்கமும் கூட தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்க முடியும் என விரிவுபடுத்தினர். லெனினுக்குப் பிந்திய காலங்களில் பாசிசமும் கூடத் தேசிய இன உணர்வைப் பயன்படுத்த முடியும் எனப் பார்த்தோம். எனவே தேசிய இன உணர்வு, சனநாயக உணர்வு போன்றவற்றை ஒரு குறிப்பிட்ட வர்க்கத்தின் உணர்வாகப் பார்ப்பதில் பொருளில்லை என்பது புரிகிறது.⁹⁴ அப்படியானால் தேசியம் போன்ற உணர்வு எப்படி வெவ்வேறு வர்க்க நலன்களோடு இணைகிறது என்கிற கேள்வி முக்கியமாகிறது. இதனைச் சற்று விளக்குவோம்.

92 இந்திய அரசின் கீழ் இன்றுப் பல்வேறு தேசங்களாக உருப்பெற்றுள்ள மக்கள் அன்று ஆங்கில ஆட்சியின் கீழ் வந்தபோது பல்வேறு மட்டங்களில் தேசிய இன வளர்ச்சி பெற்றிருந்தனர். தல அரசியல், வர்க்கப் போராட்டம், ஆங்கில அரசுக்கு எதிராக மக்களைத் திரட்டும் பணியில் மொழிவாரியாக மக்களைத் திரட்ட வேண்டிய கட்டாயம் ஆகியவற்றின் பின்னணியில் மொழிவாரி மாநிலங்களாக (1947க்குப்பின்) ஸாறியபோது அவை முழுமையான தேசங்களாயின. மொழிவாரி மாநிலங்கள் அமைப்பதற்கான போராட்டங்களும் இயக்கங்களும் இத்தகையத் தேசிய உருவாக்கத்தில் பெரும் பங்கு வகித்தன.

93 வங்கி ஊழியர், பொதுத்துறை ஊழியர், யு.ஜி.சி ஊதியம் பெறுவோர் போன்றோர்.

94 "ஒவ்வொரு கருத்துக்கும்/சொல்லுக்கும் பின்னால் ஒரு வர்க்கம் இருக்கிறது" என நாம் அடிக்கடி சொல்வது வழக்கம். இதன் பொருள் ஒவ்வொரு சொல்லையும்/கருத்தையும் இது இந்த வர்க்கத்தின் சொல், அது அந்த வர்க்கத்தின் கருத்து" என நேரடியாய்ப் பொருத்திப்பார்க்க வேண்டும் என்பதல்ல. எடுத்துக் காட்டாய் "திறன் மிகுந்த எந்திரம் நன்றாகவும் வேகமாகவும் வேலை செய்யும்" என்கிற கருத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். இது எந்த வர்க்கத்தின் கருத்து எனக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பதில் பொருளில்லை. ஆனால் இந்தக் கருத்து ஏற்றத் தாழ்வு யிக்க இன்றைய

சமூக ஆய்வில் உற்பத்தி முறை/சமூக உருவாக்கம் என்கிற இரு கருத்தாக்கங்களைப் பயன்படுத்துவது வழக்கம். தூலமாக வெளிப்படும் ஒரு சமூக உருவாக்கத்தில் நுண்மையாகப் பல உற்பத்தி முறைகள் வெளிப்படும். இவற்றில் ஒன்று ஆதிக்க உற்பத்தி முறையாக இருக்கும். இந்த ஒவ்வொரு உற்பத்தி முறைகளிலும் பல்வேறு வர்க்கங்கள் ஒன்றோடொன்று முரண்பட்டு நிற்கின்றன. தூலமான சமூக உருவாக்க மட்டத்தில் இது ஆளும் குழுவும் X மக்கள் என வெளிப்படுகிறது.

சமூக நெருக்கடிகள் முற்றாத நிலையானக் காலகட்டங்களில் சமூக உருவாக்கம் என்பது அதற்குள்ளுள்ள உற்பத்தி உறவுகளை வழக்கமான வழிமுறைகளில் மறு உற்பத்தி செய்து வருகிறது. ஆளும் குழுமத்திற்கும் மக்களுக்கு மிடையேயான முரண்பாடுகள் கருத்தியல் மட்டத்தில் சமனப்படுத்தப்படுகின்றன. அதாவது 'மக்கள்' என்கிற வகையில் தன்னை ஒடுக்கும் ஆளும் குழுமத்துடன் தனக்குள்ள முரண்பாடுகளின் அடிப்படையிலான சனரஞ்சகச் சனநாயகக் கருத்தியல் (Popular Democratic Ideology)⁹⁵ என்பது ஆளும் கருத்தியலுடன் ஒருங்கிணைக்கப்படுகிறது. இரண்டிற்குமிடையேயான ஒருமை ஒத்திசைந்த ஒருமையாக (homonious unity) இருக்கிறது. சிதைந்த ஒருமையாக (ruptural unity) மாறவில்லை.⁹⁶

வர்க்கப் போராட்டங்களின் விளைவாய் இந்தச் செயலாக்கமுள்ள ஒருங்கிணைவு (articulation) அதாவது ஒத்திசைந்த ஒருமை சிதைகிறது. இப்போது சனரஞ்சகச் சனநாயகக் கருத்தியல் ஒப்பீட்டளவில்

சமூகத்தில் முன்னேறியுள்ளவர்கள் எல்லோரும் திறமையானவர்கள், பின்தங்கி இருப்பவர்கள்/வறுமை வயப்பட்டவர்கள் எல்லோரும் அத்தகைய நிலையை அடைந்ததற்கு அவர்களது திறமைக் குறைவே காரணம் என்கிற ஒரு நியாயப்பாட்டிற்கு ஆளும் வர்க்கங்களால் பயன்படுத்தப்படும் போது 'தகுதி/திறமை' என்பதெல்லாம் ஆளும் வர்க்கத்தின் சொல்லாடலாக மாறி விடுகிறது. ஒரு வர்க்கத்தின் கருத்தாக உருப்பெறுகிறது. ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் பின்னால் ஒரு வர்க்கம் இருக்கிறது" என்பதைக் காட்டிலும் ஒவ்வொரு சொல்லாடலுக்கும் பின்னால் ஒரு வர்க்கம் இருக்கிறது" எனச் சொல்வது மேலும் பொருத்தமாய் இருக்கும்.

95 Populism வேறு Popular வேறு. முன்னதற்குக் 'கவர்ச்சிவாதம்' என்ற சொல்லாட்சிப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இக்

சுயேச்சையாக நிற்கிறது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சமூகத்தில் நிலவும் பல்வேறு வர்க்கங்களும் தங்கள் தங்களது வர்க்கக் கருத்தியலுடன் சனரஞ்சகச் சனநாயகக் கருத்தியலை ஒருங்கிணைக்க முயலும். ஒருங்கிணைக்க

கட்டுரை முழுவதும் 'சனரஞ்சகம்' எனக் குறிப்பிடப்படுவது 'Popular' என்பதைத் தான்.

96 இதன் பொருள் இரண்டு கருத்தியலும் ஒன்றாகவே ஆகிவிட்டது என்பதல்ல. எந்தக் காலத்திலும் அப்படி ஒன்றில் ஒன்று கலந்துவிடுவதில்லை. அன்றாட நடைமுறையின் அடிப்படையில் உருவாகும் மக்களின் உணர்வுகள் அவ்வளவு எளிதில் முற்றாகத் தனது முரண்பட்டக் கருத்தியலை அழித்துக் கொள்ள விடுவதில்லை. இந்த இடத்தில் கருத்தியலுக்கும் மக்களுக்குமிடையேயான உறவு குறித்த அல்துஸ்ஸரின் கோட்பாட்டை நினைவுபட்டிக் கொள்வது பொருத்தம். கருத்தியல் மனிதனை Subject ஆக உணரவைக்கிறது. இதனைத் தனது விளிப்பு நடவடிக்கையின் மூலமாகக் கருத்தியல் செயல்படுத்துகிறது. இதற்கு ஒரு எடுத்துக் காட்டையும் அல்துஸ்ஸர் குறிப்பிடுவார். நம்மை நோக்கி ஒரு போலீஸ்காரன் "ஏய், நீ இங்கேயா இருக்கே!" என விளிப்பதற்குக் கருத்தியல் விளிப்பை ஒப்பிடுவார் அல்துஸ்ஸர். இதன் மூலம் Subject ஆக்கப்பட்டவன் தன் அடையாளத்தைப் பெறுகிறான். செர்மானியப் பாசிசத்தால் Subject ஆக்கப்பட்டவன் தன்னை ஒரு 'ஆரியனாக' அடையாளம் கண்டான். விடுதலைப் போராட்டக் கால இந்தியத் தேசியக் கருத்தியலின் விளிப்பில் பாரதி தன்னை ஆரிய சம்பத்துக்களின் சொந்தக் காரனாக, பாரத தேசத்தவனாக அடையாளம் கண்டான். தமிழ்த் தேசிய விளிப்பில் பாரதிதாசன் தமிழனாக அடையாளம் கண்டு கொண்டான். ஆளும் கருத்தியலின் விளிப்பில் அதற்குட்பட்ட ஒரு மனிதன் தன்னை ஒரு 'குடிமகனாக' (Citizen) அடையாளம் கண்டுணர்கிறான். இவ்வாறு Subject ஆக மாறும்போது தங்கள் மீது நிர்ப்பந்தமாய்த் திணிக்கப்படும் உற்பத்தி உறவுகளைத் தாங்களே உருவாக்கிக் கொண்டதாகவும் அதனை நிர்ணயிப்பதில் தங்களுக்குச் சுயேச்சையானப் பங்கிருப்பதாகவும் ஒரு மாயையான உணர்வையும் பெறுகிறான்.

பார்க்க L. ALTHUSSER, Lenin and Philosophy and other Essays, NLB, p. 160.

முயலும் எந்த ஒரு வர்க்கத்தின் கருத்தியலும் தன்னை அன்றைய ஆளும் குழுமத்துடனும் அதன் கருத்தியலுடனும் தீவிரமாய் முரண்பட்டு நிற்பதாய்க் காட்டிக் கொள்ளும். இவ்வாறு பல்வேறு வர்க்கக் கருத்தியல்களும் தங்களது வர்க்கக் கருத்தியற் சொல்லாடல்களுக்குள் சனரஞ்சகச் சனநாயக் கருத்தியலை ஒருங்கிணைக்க முயலுவதையே கருத்தியல் மட்டத்தில் நடக்கும் வர்க்கப் போராட்டம் என்கிறோம். உற்பத்திமுறை என்கிற மட்டத்தில் இது பொருளாதார வர்க்கப் போராட்டங்களாக நடக்கும். இந்தப் போராட்டத்தில் எந்த ஒரு வர்க்கமாவது தனதுக் கருத்தியற் சொல்லாடல்களுக்குள் சனரஞ்சகச் சனநாயகக் கருத்தியலை வெற்றிகரமாக இணைக்கும் போது அதன் மேலாண்மை (hegemony) சமூகத்தில் நிறுவப்பட்டுள்ளதாகக் கொள்கிறோம். இனி அவ்வர்க்கம் அரசியலதி காரத் துணையுடன் தனதுப் பொருளாதார நலன்களை மேலும் வன்மையாக நிலை நிறுத்திக் கொள்ளும்.⁹⁷

ஆக தேசியம் போன்ற ஒரு சனரஞ்சகச் சனநாயக கருத்தியற் கூறு (Ideological element) தன்னளவில் ஒரு வர்க்க உள்ளடக்கத்தைப் பெற்றிருக்கிறது எனச் சொல்ல முடியாது. தூலமான ஒரு கருத்தியற் சொல்லாடலுடன் ஒருங்கிணைக்கப்படும்போதே அது வர்க்க உட்பொருளைப் பெறுகிறது. வியட்நாமிலும் கியூபாவிலும் நிகராவாலிலும் தேசிய உணர்வு என்கிறக் கருத்தியற் கூறு இடதுசாரிச் சோசலிசக் கருத்தியற் சொல்லாடல்களுக்குள் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டது. ரீகன் தனது விரி வாக்க நடவடிக்கைகளின் போதும் தாட்சர் ஃபாக்க்லந்துத் தீவுகளைக் கைப்பற்றியபோதும் தேசிய உணர்வை ஏகாதிபத்தியக் கருத்தியற் சொல்லாடல்களுக்குள் கொண்டுவந்தது குறிப் பிடத் தக்கது.

பாசிசத் தோற்ற வரலாற்றை ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது அது ஏகபோக முதலாளியத் தால் திட்டமிட்டு உருவாக்கப்பட்டதல்ல என்பது தெரிகிறது. பல சந்தர்ப்பங்களில் ஏகபோக முதலாளியம் தொடக்கத்தில் பாசிசத்துடன் ஒத்துப் போகவில்லை என்பதையும், ஏகபோக முதலாளியம் தனது ஆதிக்கத்தை நிலை நிறுத்திக் கொள்ள எல்லா நாடுகளிலும் பாசிச நாசிச வடிவங்களையே எடுத்ததில்லை என்ப தையும் லக்லாவ், பவுலன்ட்சாஸ் போன்றோர் சுட்டிக் காட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கது.⁹⁸ முதல் உலகப்போர், வெர்செய்ல்ஸ் உடன்படிக்கை மற்றும் பொருளாதார நெருக்கடிகள் ஆகிய வற்றைத் தொடர்ந்து அன்றைய செர்மனியில் கடும் நெருக்கடிகள் ஏற்பட்டன. ஒரு பக்கம்

அன்றைய ஆளும் குழுமத்தில் இடம் பெற இயலாத ஏகபோக முதலாளிய வர்க்கம் எப்படி யாவதுத் தனது மேலாண்மையைச் சாதிக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தது. நெருக்கடியின் விளைவாக அன்றைய ஆளும் கருத்தியற் சொல்லாடலின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டுச் சனரஞ்சகச் சனநாயகக் கருத்தியல் சுயேச்சை யாகவும் தீவிரமாகவும் இயங்கியது. இந்தச் சூழலில் அங்கே வளர்ந்து வந்து கொண்டிருந்த பாசிசம் அன்றையச் செர்மானிய மக்களை இனம், தேசிய உணர்வு, யூத வெறுப்பு, பாராளு மன்ற ஊழல் எதிர்ப்பு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் திரட்டியது. பாசிசம் தன்னிலிருந்து முற் றாக விலக்கிக் கொண்ட ஒரே கருத்தியல் பாட் டாளி வர்க்கத்தினுடையதுதான். மா-லெ கருத் துக்களை எந்த விதத்திலும் தன்னுள் அனுமதிக்காததோடு யூத எதிர்ப்பிற்கு இணையாக மார்க்சிய எதிர்ப்பையும் முன் வைத்தது.

அன்றைய செர்மானியன் ஒரு ஆரியனாக விளிக்கப்பட்டான். ஏற்கனவே அங்கு மிகவும் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தப் பாட்டாளி வர்க்கக் கட்சிகள் தங்களது மார்க்சிய லெனினியக் கருத்துக்களை வர்க்கத் தூய்மை கெடாமல் பேணும் முயற்சியில் அன்றைய சனரஞ்சகச் சனநாயகக் கருத்தியலுடன் தங்களது பாட்டாளி வர்க்கக் கருத்தியலை ஒருங்கிணைக்க முடியாமல் தோற்றனர்: அதே சமயத்தில் இந்த ஒருங்கிணைப்பைப் பாசிசம் டீக்சர் சரியாகவும் நுணுக்கமாகவும் செய்து முடித்தது. பாசிசக் சொல்லாடலுடன் சனரஞ்சகச் சனநாயக கருத்தியல் இணைக்கப்பட்டவுடன் அதுவரை ஆளும் குழுமத்தில் இடம்பெற இயலாமலிருந்து வந்த ஏகபோக முதலாளியம் மார்க்சிய எதிர்ப்பைக் கடைபிடித்து வந்த பாசிசத்துடன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தன்னை ஐக்கியப் படுத்திக் கொண்டது. கிட்டத்தட்ட 1940 களுக்குப் பின்பு தமிழகத்தில் திராவிட இயக்கங் கள் வளர்ச்சி பெற்றதையும் பொதுவுடைமைக் கட்சிகள் தங்கள் பிடிமானங்களை இழந்ததையும் இத்துடன் ஒப்பிடலாம். பஞ்சாப், காஷ்மீர், அஸ்ஸாம் போன்ற இடங்களில் இன்று பொதுவுடைமையாளர் தங்கள் வேர்களை இழந்து நிற்பதுங்கூட இப்படித்தான்.

காங்கிரஸ் கட்சியின் தோற்றத்தைக்கூட நாம் இப்படித்தான் பார்க்க வேண்டும். தரகு முதலாளிகள் அல்லது தேசிய முதலாளிகளால்

97 E. LACLAU, Politics and Ideology in Marxist Theory NLB, 1977, p. 100-101

98 N. POULANTZAS, Fascism and Dictatorship, Verso, 1974, p. 17-25.

திட்டமிட்டு உருவாக்கப்பட்டதாக நாம் அதனைப் பார்க்க வேண்டியதில்லை. ஏகாதிபத்திய ஆட்சியாளருடன் முரண்பட்டிருந்த மக்களின் சனரஞ்சகச் சனநாயக கருத்தியலுக்கு அன்றைய காங்கிரஸ்கட்சி வடிவு கொடுத்தது.⁹⁹ வருணாசிரமம் மற்றும் சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகளை ஏற்றுக் கொண்டு இந்து சனாதனப் பின்னணியில் அகில இந்தியத் தேசியத்தைக் கட்டமைத்தது. பாட்டாளி வர்க்கக் கருத்தியலிலிருந்து தன்னை முழுமையாக விலக்கிக் காட்டிக் கொண்டது. பெரும்பாலும், குறிப்பாக காந்திக்குப் பின் அது தன்னை ஒரு மிதவாத அமைப்பாகவே நிலைநிறுத்திக் கொண்டது. இந்த அடிப்படையில் மத்திய தர வர்க்கம், உயர் சாதிப் படிப்பாளிகள், விவசாயிகள் ஆகியோரை உள்ளடக்கிய சனரஞ்சகச் சனநாயகக் கட்சியாக அது பரிணமித்தது, வளர்ந்து வந்த மக்கள் எதிர்ப்புகளைக் கவலையோடு கவனித்து வந்த, அகில இந்தியச் சந்தையில் குறியானத் தரகு முதலாளியம் விடுதலை என்பதுத் தவிர்க்க இயலாது போகும் பட்சத்தில் காங்கிரஸ் கட்சியிடம் ஆதிக்கம் இடம் பெயர்வதே தனது நலனுக்கு ஆபத்தில்லாத ஒன்று என்பதால் ஆங்கில ஆட்சியுடனும் காங்கிரஸ் கட்சியுடனும் ஒரே சமயத்தில் சமரசமான உறவைக் கடைபிடித்து வந்தது. நெருக்கடி மிக மிகக் குறிப்பாக விவசாய, தொழிலாளர் எழுச்சி வளர் வளரத் தரகு முதலாளியம் தன்னை முழுமையாகக் காங்கிரஸுடன் இணைத்துக் கொண்டது. 1947 ஆட்சி மாற்றத்தோடு இந்த ஒருமை முழுமை அடைந்தது.

தமிழகத்துத் திராவிட இயக்கங்கள், ஆந்திரத்துத் தெலுங்கு தேசம், அஸ்ஸாம் கணபரிஷத் போன்றக் கட்சிகளையும் கூட நாம் இப்படித்தான் அணுக வேண்டும். தல முதலாளி வர்க்கங்களால் தலைமை தாங்கப்பட்டு அல்லது அவர்களால் திட்டமிட்டு உருவாக்கப்பட்ட கட்சிகளாக இவற்றைப் பார்ப்பதில் சிக்கல் இருக்கிறது. மேலும் மேலும் ஏகாதிபத்தியங்களைச் சார்ந்துத் தரகுத் தன்மை அடைந்துகொண்டும் அகில இந்தியச் சந்தையை அடிப்படையாகக் கொண்டும் செயல்பட்டுவரும் இப் பெரு முதலாளிகள் இத்தகைய தேசிய உணர்வுகளை ஊக்குவிப்பர் என எதிர்பார்க்க இயலாது. வளர்ந்து வரும் பெரு விவசாயச் சக்திகள், மத்திய தர வர்க்கம், வேலை இல்லாத இளைஞர்கள். மாணவர்கள் ஆகியோரே இந்தத் தேசிய இன எழுச்சிகளில் முன்னோடியாக இருந்து வருகின்றனர். எனினும் இக் கட்சிகளுக்குத் தலைமை தாங்கிய சக்திகள் ஆளும் வர்க்கங்களுக்கு ஆபத்தில்லாத கவர்ச்சி வாத (populist) சக்திகளாகவும் பாட்டாளி வர்க்கக் கருத்தியலை முற்றாக ஒதுக்கியவர்களாகவும்

இருந்த சூழலில். ஒட்டுமொத்தமான மக்கள் எழுச்சிகளின் வடிகால்களாக இருந்த இந்தக் கட்சிகளைப் பெரு முதலாளி வர்க்கம் பெரிய எதிரியாகப் பார்க்கவில்லை. தவிரவும் தலைமை தாங்கிய சக்திகள் மாநில ஆட்சிகளில் பங்கேற்று ஆட்சி என்பதையே மூலதனம் திரட்டும் கருவியாக ஆக்கிக் கொண்ட பின்னர் மேலும் மேலும் தங்கள் தேசியத் தன்மையை இழந்து மைய ஆட்சிக்குக் கட்டுப்பட்டுப் போகப்போகப் பெரு முதலாளி வர்க்கம் இவர்களை முற்றிலும் ஆபத்தற்றவர்களாக ஏற்கத் தொடங்கிவிட்டது. தேசிய இன எழுச்சியின் பாதுகாப்பான வடிகால்களாகவும் இவர்களைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கியது. இந்த நிலையில் இன்று தேசிய இன உணர்வு அடிப்படையில் இங்கெல்லாம் ஒரு மாற்று அணிகள் தோன்றத் தொடங்கியுள்ளன. அஸ்ஸாமில் அயக்கிய விடுதலை முன்னணி (ULFA) டஞ்சாபில் தீவிர இயக்கங்கள், தமிழகத்தில் நெடுமாறன், மணியரசன், பெருஞ்சித்திரனார் போன்றோரின் தலைமையிலான இயக்கங்கள் ஆகியவற்றை இதற்கு எடுத்துக்காட்டுக்களாய்ச் சொல்லலாம்.

(5) தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்த வறட்டுத்தனமான வர்க்க வாதத்திற்கு எதிரானக் கலாச்சார முதன்மைக் கருத்து முதலிய ஆபத்திற்குள் விழுந்து விடலாகாது; என்பதை முன்பே வலியுறுத்தினோம். தேசம் என்பது ஒரு அரசியல் ரீதியான வரையறை. தேசிய இனத்தின் தொன்ம வடிவத்தை அடைவதற்கு முன்பான இனக்குழுச் சமூகங்கள் வர்க்கமற்ற ரத்த உறவுச் சமூகங்களாக இருந்தன. வர்க்கமாக உருப்பெறும்போதுதான் நில எல்லை சார்ந்த மொழி அல்லது மத அடிப்படைகளில் தேசிய இனங்களின் தொன்ம மாதிரிகள் தோன்றுகின்றன என்பதையும் மீண்டும் நினைவுறுத்திக் கொள்வோம். எனவே வர்க்க உணர்வுகளிலிருந்து ஒப்பீட்டளவில் தேசிய உணர்வு சுதந்திரமாக இருப்பதென்பது வர்க்கப் போராட்டத்தில் தேசிய இனம் நடுநிலையாக இருக்கிறது என்கிற பொருளில்லை, “தேசிய இனப் பிரச்சினை என்பது ஒப்பீட்டளவு சுதந்திரமும் இல்லாமல் முற்று முழுதாய் வர்க்கப் பிரச்சினைக்குக் கீழ்ப்படிந்தது.” என்கிற கூற்றில்¹⁰⁰

99 BIPAN CHANDRA and others, The Communists, the Congress and the Anti-Colonial movement, EPW, July 7, 1984. இக் கட்டுரையில் காணப்படும் கருத்துக்கள் எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக் கொண்டு விட முடியாது.

100 Lenin and National question progress, 1977. p. 57. (அழுத்தம் நம்முடையது.)

தொனிக்கும் வறட்டுத்தனத்தைமறுப்பதென்பது தேசியப் பிரச்சினை வர்க்கப் பகுப்பாய்விற் கே அப்பாற்பட்டது எனச் சொல்வதல்ல. தேசிய வரையறையில் வரலாறு, பண்பாடு என்பன திட்டமிட்டுக் கட்டமைக்கப்படுவதுதான் எனச் சொல்வது தேசியம் என்பது வரலாற்றுக்கு அப் பாற்பட்டது (Transhistorical) எனச் சொல்வதற்கொப்பல்ல. மாறாகத் தூலமாக வரலாற்றுப் பின்னணியில் வரையறுக்கப்பட்ட வர்க்கச் சேர்க்கையிலேயே தேசியம் கட்டமைக்கப்படுகிறது. அரசதிகாரத்திற்கான போராட்டத்துடன் அது இணைந்தது. அரசியலதிகாரத்திற்கெதிரான ஒவ்வொரு தேசிய இனப்போராட்டத்தின் போதும் தேசம் என்பது வெறும் இனம் சார்ந்து வரையறுக்கப்பட்டதில்லை. மாறாக அது அரசியல் ரீதியாக, வர்க்க ரீதியாகவே வரையறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதல் தேசிய இன அரசுகளுக்கப் போராட்டமான பிரெஞ்சுப் புரட்சியில் பிரான்சு தேசம் அப்படித்தான் வரையறுக்கப்பட்டது. பிரெஞ்சு மொழி பேசும் பிரெஞ்சு இனம் என்கிற அடிப்படையில் பிரான்சு தேசம் வரையறுக்கப்படவில்லை, மாறாகப் பிரெஞ்சு அரசுக் குழுமமும், நிலப்பிரபு வர்க்கமும் நீக்கப்பட்டு அங்கே பிரெஞ்சுத் தேசிய இனம் வரையறுக்கப்பட்டது. எனவே தேசிய இன வரையறையில் எந்தெந்த வர்க்கங்களை நீக்குகிறோம் எந்தெந்த வர்க்கங்களை உள்ளடக்குகிறோம் என்பது மிக மிக முக்கியமாகும். எனவே தேசிய இன உணர்வை முன்னெடுத்துச் செல்வோர் வர்க்க ரீதியாய் நீக்கவேண்டியவர்களையும் உள்ளடக்கப் பட வேண்டியவர்களையும் வரையறுத்துக் கொண்டுப் பயணத்தைத் தொடங்குவது அவசியம். அந்த வகையில் இன்றைய முன்றாம் உலக நவ/அரைக் காலனியச் சூழலில் ஏகாதிபத்தியங்களைச் சார்ந்து நிற்கும் தரகுத் தன்மை மிகுந்து வரும் பெரு முதலாளிகள் தேசிய இன வரையறையிலிருந்து நீக்கப்பட வேண்டியவர்கள். இந்தியச் சூழலில் தேசிய இனங்களை ஒடுக்குகிற அகில இந்தியத் தேசிய உணர்வைக் கட்ட இந்து மதப் பின்னணியைச் பயன்படுத்துகிற இந்துப் பெருமத வாதச் சக்திகளும் நமது வரையறையிலிருந்து நீக்கப்பட வேண்டியவர்களேயாகும். விவசாயிகள், சிறு முதலாளிகள், மத்தியதர வர்க்கம்⁸ வேலை இல்லாதோர், மாணவர்கள், மதச் சிறுபான்மையினர், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள். பழங்குடியினர் ஆகியோர் நமது வரையறையில் உள்ளடக்கப்பட வேண்டியவர்கள்.¹⁰¹ தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் சிறுபான்மையினருக்கும் இங்கே தேசிய இன உணர்வு குறைவாக இருப்பதாய்ச் சொல்லப்படுகிறது.¹⁰² இப்படிக் குற்றம் சுமத்தி ஒதுக்குவதைக் காட்டிலும் அதற்கானத் தூலமானக் காரணங்களை ஆராய்வது முக்கியம்.

அகில இந்திய தேசியம் போலவே இங்கே தமிழ்த் தேசியமும் உயர் சரதியினராலேயேக் கட்டமைக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. பார்ப்பன—வெள்ளாள முரண்பாடுகளின் அடிப்படையில் இங்கே தூறாண்டுகளாகத் தமிழ்த் தேசியம் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது பற்றியும் இந்த இயக்கங்களின் உயர் சாதித் தலைமை குறித்தும் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி போன்றோர் கூறியுள்ளக் கருத்துக்கள் முற்றிலும் புறக்கணிக்கத் தக்கதல்ல.¹⁰³

101 'சட்டிஸ்காரி' தேசிய இனப் பிரச்சினைக் குறித்து எழுத வந்த திரு. சங்கர் குகா நியோகி சட்டிஸ்காரி தேசிய இன வரையறை பற்றிச் சொல்வது இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. அவர் கூறுவார்: 'இந்தத் தேசிய இன உணர்வுப் பிரச்சாரம் என்பது தீவிரவாதத் தேசிய வெறிடாக மாறாமல் இருப்பதற்கு 'சட்டிஸ்காரி என்பவன் யார்?' என்கிற கேள்விக்கு விடையளிப்பதும் அந்த விடையைப் போராட்டம் முழுமையும் நினைவிற் கொள்வதும் முக்கியம். சட்டிஸ்காரிகள் என்போர் சட்டிஸ்கார்புனியில் எல்லைக்குள் வசிப்போர்; நேர்மையான உழைப்பின் மூலம் தங்கள் வாழ்வைக் கழிப்போர், சட்டிஸ்கார மக்களின் விடுதலைக்காக வாழ்வை அர்ப்பணிக்கத் தயாரானோர்; பொருளாதார ரீதியாகவோ அல்லது வேறு எந்த வகையிலோ நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கத்திற்கான விஞ்ஞானபூர்வமான எந்த வரையறைக்குள்ளும் அடங்காதோர்; முதலாளிய உறவுகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க விரும்புவோர்; சனநாயகச் சக்திகளின் வளர்ச்சிக்குக் குந்தமாக இல்லாதோர்; உலகப் பாட்டாளி வர்க்கத்துடன் சகோதர உணர்வை உடையோர் எவரோ அவரே சட்டிஸ்காரியாவார்.' S.G. NIYOGI, Chattigarh and are National Qn, Seminar papers on Nationality Qn. in India, APRSV, 1982 p. 116.

102 'தமிழ்தாட்டில் மதச் சிறுபான்மையினருக்கும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் தமிழன் என்ற உணர்வு வரவேண்டும். ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக அவர்களுக்குத் தமிழன் என்ற உணர்வு வரவில்லை.'

—பழ. நெடுமாறன் பேச்சு. தினமலர், ஏப்ரல் 23, 1990 ப. 4.

103 கா. சிவத்தம்பி, தனித்தமிழ் இயக்கத்தின் அரசியற், பின்னணி, சென்னை புக ஹவுஸ். 1979.